

มติชน

ที่ สผ ๐๐๑๔/๘๒๐๘

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ถนนอุทองใน กทม. ๑๐๓๐๐

๒๗ มีนาคม ๒๕๔๖

เรื่อง รายงานผลการพิจารณาศึกษาปัญหาและผลกระทบจากธุรกิจการค้าปลีก

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย รายงานและข้อสังเกตของคณะกรรมการการ

ด้วยในคราวประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๑ ปีที่ ๓ ครั้งที่ ๑๖ (สมัยสามัญทั่วไป)
วันพฤหัสบดีที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๔๖ ที่ประชุมได้พิจารณารายงานของคณะกรรมการการพาณิชย์
เพื่อพิจารณาศึกษาปัญหาและผลกระทบจากธุรกิจการค้าปลีก แล้วลงมติให้ส่งรายงานและข้อสังเกต
ของคณะกรรมการดังกล่าวต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาดำเนินการ

จึงขอส่งรายงานและข้อสังเกตดังกล่าวมา และเมื่อคณะรัฐมนตรีได้ปฏิบัติตามข้อสังเกต
เป็นประการใด โปรดแจ้งให้ทราบด้วยเพื่อทราบสภาย จะได้แจ้งให้ที่ประชุมทราบตามนัยแห่งข้อบังคับ
การประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๙๖

ขอแสดงความนับถือ

Ottom D.

(นายวัชรินทร์ จอมพลพล)

รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ปฏิบัติราชการแทน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

สำนักการประชุม

โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๑๑๒๕

๐ ๒๓๕๗ ๓๒๐๙

รายงาน

ผลการพิจารณาศึกษาปัญหา
และผลกระทบจากธุรกิจการค้าปลีก

โดย

คณะกรรมการการพาณิชย์

สภาผู้แทนราษฎร

สำนักกรรมการ ๑

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ด่วนที่สุด

ที่ ๔๓๖/๒๕๕๖

(สำเนา)

สภาผู้แทนราษฎร

ถนนอุทองใน กทม. ๑๐๓๐๐

๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

เรื่อง ขอรายงานผลการพิจารณาศึกษาปัญหาและผลกระทบจากธุรกิจการค้าปลีก

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สิ่งที่ส่งมาด้วย รายงานผลการพิจารณาของคณะกรรมการ จำนวน ๑ เล่ม

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎร ชุดที่ ๒๑ ปีที่ ๑ ครั้งที่ ๒๒ (สมัยสามัญทั่วไป) วันพฤหัสบดีที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ได้มีมติตั้งคณะกรรมการการพาณิชย์ มีอำนาจหน้าที่กระทำการพิจารณาสอบสวน หรือศึกษาเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับการค้า การส่งออก การนำเข้า การค้า สิทธิบัตร ทรัพย์สินทางปัญญา รวมทั้งทรัพย์สินทางปัญญา นั้น คณะกรรมการได้พิจารณาศึกษาปัญหาและผลกระทบจากธุรกิจการค้าปลีก ซึ่งกรรมการคณะนี้ประกอบด้วย

๑. นายเรวัต สิริกุล	ประธานคณะกรรมการ
๒. พันตำรวจโท สมชาย เพศประเสริฐ	รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. นายสมชัย จัทรพัฒน์ศิริ	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
๔. นายสุรชัย เป้าจรรยา	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สาม
๕. นางนันทมล สมบูรณ์เทอดธนา	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สี่
๖. นายไพฑูรย์ แก้วทอง	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๗. นายสฤษฏ์ อึ้งอภินันท์	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๘. นายมานิตย์ สังข์พุ่ม	โฆษกคณะกรรมการ
๙. นาวาอากาศโท รวยลาภ เอี่ยมทอง	โฆษกคณะกรรมการ
๑๐. นายธราพงษ์ สีลาวงษ์	โฆษกคณะกรรมการ
๑๑. ดร. ระวีง เนตรโพธิ์แก้ว	กรรมการ
๑๒. นายทศพร เสรีรักษ์	กรรมการ
๑๓. นางลาวัญย์ ตันติกุลพงศ์	กรรมการ
๑๔. นายพรวุฒิ สารสิน	กรรมการ
๑๕. นายไพฑูรย์ พิมพ์พิสิฐถาวร	เลขานุการคณะกรรมการ

๑๖. นายสุรศักดิ์ ควรหา

ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการ

๑๗. นายวิสันต์ เดชเสน

ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการ

บัดนี้ คณะกรรมการได้พิจารณาศึกษาเรื่องดังกล่าวเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงกราบเรียนมา
เพื่อรายงานให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรได้โปรดนำเสนอต่อที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ)

เรวัต สิริกุล

(นายเรวัต สิริกุล)

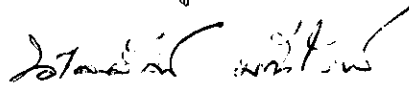
ประธานคณะกรรมการการพาณิชย์

สำนักกรรมการ ๑

โทร ๐-๒๒๔๔-๑๘๒๒ , ๑๘๐๒

โทรสาร ๐-๒๒๔๔-๑๖๒๗ - ๒๘

สำเนาถูกต้อง

(นางวิไลลักษณ์ มณีโรจน์)

ผู้อำนวยการกลุ่มงาน

คณะกรรมการการพาณิชย์

กาญจนา พิมพ์

๒๖๐๑๓๓๓

สารบัญ

หน้า

รายงานของคณะกรรมการ

๑. วิธีการพิจารณาศึกษา	๑
๒. ผลการเสนอรายงาน	๒
๓. ผลการพิจารณา	๒
๓.๑ ความเป็นมา	๒
๓.๒ โครงสร้างธุรกิจค้าปลีก	๔
๓.๓ สภาพปัญหา	๖
๓.๔ ศึกษาเปรียบเทียบมาตรการกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกของต่างประเทศ	๑๐
๓.๕ พิจารณาศึกษามาตรการทางกฎหมายภายใต้ขอบเขตของกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง	๑๒
๓.๖ ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ	๑๕
๓.๗ ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ	๑๕
๔. ภาคผนวก	
- ข้อมูลธุรกิจค้าปลีก (โดยหอการค้าไทย)	พ.๑
- แผนผังแบบร่างกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง	พ.๒ - พ.๘
- ตารางแสดงรายการกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่งของต่างประเทศ	พ.๙ - พ.๑๔
- รายชื่อเอกสารอ้างอิงประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการ	พ.๑๕
- สำเนาหนังสือร้องเรียนจากหอการค้าจังหวัดนครสวรรค์และหอการค้าจังหวัดกาญจนบุรี	พ.๑๖ - พ.๒๓
- ร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง พ.ศ.	พ.๒๔ - พ.๓๖

๑. นายสมชัย ฉัตรพัฒนศิริ	ประธานคณะกรรมการ
๒. นายทศพร เสรีรักษ์	อนุกรรมการ
๓. นายไพฑูรย์ พิมพ์พิสิฐถาวร	อนุกรรมการ
๔. นายวิวัฒน์ชัย ไทตระไวศยะ	อนุกรรมการ
๕. นายสุรชัย เป้าจรรยา	อนุกรรมการ
๖. นายยุทธนา กาญจนวงศ์ชัย	อนุกรรมการ
๗. นายสมควร นกหงษ์	อนุกรรมการ
๘. นายจิรวิทย์ สุนันทากานท์	อนุกรรมการ
๙. นายโกศล สมจินดา	อนุกรรมการ
๑๐. นายประทีป พงษ์วิทยพานู	อนุกรรมการ

๑.๒ คณะกรรมการได้เชิญหน่วยงานราชการและบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ข้อมูล และแสดงความคิดเห็น ดังนี้

(๑) นายกฤต ไกรจิตติ	รองอธิบดีกรมเศรษฐกิจ กระทรวงการต่างประเทศ
(๒) นายสมชาย พรรตณเจริณ	ประธานสมาคมค้าปลีกค้าส่งแห่งประเทศไทย
(๓) นายทวิสันต์ โลณานุรักษ์	รองประธานหอการค้าจังหวัดนครราชสีมา
(๔) นายอรัชย์ ปุณณะนิธิ	ที่ปรึกษากรรมการการค้าพาณิชย์
(๕) ว่าที่ รท. จิตร ศิธรานนท์	ประธานหอการค้าเขต ๕
(๖) นายวิโรจน์ จูณประทีปทอง	กรรมการผู้จัดการใหญ่บริษัท สรรพสินค้า ตั้งฮั่วเส็ง จำกัด
(๗) นายเนตร จันทร์ศรี	กรรมการผู้จัดการ บริษัท สรรพสินค้า ไดอาน่า จำกัด
(๘) นายชัยธรรม พิศาล	ผู้ประกอบการค้าปลีกรายเล็กจังหวัดกาญจนบุรี
(๙) นางพรพิมล ตั้งกิจจาวิศิษฐ์	ผู้ประกอบการค้าปลีกรายเล็กจังหวัดกาญจนบุรี
(๑๐) นายอมรินทร์ คอมนันต์	ประธานชมรมรวมใจไทยคู่ชาติ
(๑๑) นายสันติ คุณาวงศ์	กรรมการผู้จัดการ บริษัท แฟรี่ แลนด์ สรรพสินค้า จำกัด

๑.๓ คณะกรรมการได้พิจารณาศึกษาจากข้อมูลเอกสารที่นำมาประกอบการพิจารณา

๒. คณะกรรมการขอเสนอรายงานพร้อมข้อสังเกตในการพิจารณาในเรื่องดังกล่าว เพื่อให้สภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณา หากสภาผู้แทนราษฎรเห็นด้วยกับข้อสังเกตได้โปรดแจ้งไปยังคณะรัฐมนตรีทราบ เพื่อพิจารณาดำเนินการแก้ไขปัญหาให้เกิดประโยชน์ต่อประเทศชาติสืบไป

๓. ผลการพิจารณา

๓.๑ ความเป็นมา

นับแต่อดีตที่ผ่านมาธุรกิจค้าปลีก (ธุรกิจค้าปลีก หมายถึง การซื้อขายสินค้าและหรือบริการระหว่างผู้ค้าปลีกกับผู้บริโภคโดยตรง โดยไม่มีการผ่านคนกลางใด ๆ) ของไทยเกิดขึ้นตามกลไกความเป็นไปและความเจริญเติบโตคู่กับสังคมไทย นับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ เป็นต้นมาธุรกิจค้าปลีกไทยได้มีการเติบโตและพัฒนาอย่างรวดเร็ว โดยปราศจากการควบคุมของภาครัฐ ประกอบกับการปฏิวัติระบบค้าปลีกของโลก ส่งผลกระทบต่อธุรกิจค้าปลีกไทย ภายหลังจากที่ประเทศไทยเปิดเสรีทางการค้า และมีแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย ปว.๒๔๑ ให้มีเงื่อนไขการประกอบธุรกิจทางการค้าของชาวต่างชาติ ที่มีความสะดวกยิ่งขึ้น กองทัพทุนต่างชาติต่างเข้ามาลงทุนในประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง เพื่อช่วงชิงส่วนแบ่งการตลาดธุรกิจค้าปลีกที่มีมูลค่าโดยรวม ไม่ต่ำกว่า ๗ แสนล้านบาทต่อปี และเพิ่มสูงขึ้นทุกปี โดยมีตัวเลขเปรียบเทียบธุรกิจค้าปลีกดั้งเดิมต่อธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ ในปี ๒๕๔๒ พบว่ามีสัดส่วน ๓๐:๓๐ และในปี ๒๕๔๔ สัดส่วนปรับเปลี่ยนเป็น ๖๐:๔๐ นั่นคือธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่มีสัดส่วนเพิ่มสูงขึ้น ทำให้ธุรกิจค้าปลีกดั้งเดิมของคนไทยที่มีอยู่ประมาณ ๓๐๐,๐๐๐ รายทั่วประเทศ

กำลังจะถูกกลืนหายไป อันเนื่องมาจากสถานการณ์การค้าปลีกของไทยที่เปิดโอกาสให้บริษัทข้ามชาติ รายใหญ่หลายรายเข้ามาลงทุนในประเทศไทย ทำให้ร้านค้าปลีกขนาดใหญ่ของไทยหลายรายกลายเป็น ของต่างชาติ ซึ่งมีทั้งในรูปแบบของบริษัทร่วมทุน หรือต่างชาติเข้ามาซื้อหุ้นทั้งหมดของกิจการ และกลายเป็นผู้มีอำนาจการบริหารจัดการแบบเบ็ดเสร็จโดยอาศัยเงินทุนสูง มีการจัดการที่ทันสมัย มีเครือข่ายกว้างขวาง และมีอำนาจต่อรองสูงเนื่องจากจำนวนสั่งซื้อสินค้าแต่ละครั้งจำนวนมาก ทำให้ธุรกิจค้าปลีกไทยเสียเปรียบ ส่งผลให้ศักยภาพในการแข่งขันลดลง

ค้าปลีกไทยกับค้าปลีกขนาดใหญ่ต่างชาติผลพวงจากการเปิดเสรีทางการค้า การค้าปลีกของไทยเริ่มมีมาตั้งแต่สมัยพ่อขุนรามคำแหงมหาราช เห็นได้จากหลักศิลาจารึกที่ว่า “.....เมืองสุโขทัยนี้ดี ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว เจ้าเมืองบ่เอาจังกอบ ในไพร่ลู่ทางเพื่อนจูงวัวไปค้า ขี่ม้าไปขาย ใครจักใคร่ค้าช้างค้า ใครจักใคร่ค้าม้าค้า ใครจักใคร่ค้าเงินค้าทอง.....” เห็นได้ว่าการนำสินค้าไปเร่ขายและแลกเปลี่ยนกัน ต่อมาชุมชนเพิ่มจำนวนสมาชิกขึ้น ความต้องการสินค้ามีมากขึ้น ชุมชนก็นำสินค้ามาแลกเปลี่ยนกัน ถึงระยะเวลาก็แยกย้ายกันกลับไปประกอบอาชีพ รุ่งเช้าก็นำสินค้ามาซื้อขายกันใหม่วนเวียนเช่นนี้มานาน เท่านั้น จนชุมชนใหญ่มากขึ้นไปอีกระดับ ความต้องการเพิ่มสูงขึ้น จึงกลายมาเป็นร้านค้าปลีกตามแหล่งชุมชนในที่สุด เกิดตลาด ๓ ประเภท คือ ตลาดในเมือง ตลาดในชนบท และตลาดนัด (ดำรงศักดิ์ ชัยสนิท และ สุนี เลิศแสวงกิจ, การดำเนินงานร้านค้าปลีก กรุงเทพมหานคร, สำนักพิมพ์วังอักษร ๒๕๔๒)

ระบบการค้าปลีกของไทยแบบดั้งเดิม (Traditional Trade) ที่ทำกันมา มักจะคุ้นเคยกับชื่อ “โชห่วย” ซึ่งได้แก่ร้านค้าปลีกที่จำหน่ายสินค้าอุปโภค บริโภค ของใช้จำเป็น เช่น ข้าวสาร น้ำตาล เกลือ สนู๋ ยาสีฟัน ฯลฯ นอกจากนี้ยังมีร้านค้าปลีกแบบอื่น ๆ เช่น ร้านขายหนังสือพิมพ์ ร้านขายวิทยุ – โทรทัศน์ ร้านขายข้าวแกง ร้านขายยา ร้านขายเสื้อผ้า ฯลฯ การค้าปลีกเช่นนี้ไม่จำเป็นที่ผู้ประกอบการธุรกิจจะต้องมีความรู้ระดับปริญญาตรี โท เอก แต่อย่างใด อาศัยการบริหารจัดการแบบง่าย ๆ อาศัยความสัมพันธ์กับลูกค้าบ้านใกล้เคียง

การค้าปลีก “โชห่วย” ของไทยนั้นเรียกได้อีกอย่างก็คือ ขายของเบ็ดเตล็ด คนจีนในประเทศไทยทำมานานจนสามารถส่งลูกหลานเรียนหนังสือได้ดิบได้ดีเป็นจำนวนมาก วงจรการค้าของระบบนี้คือการสั่งซื้อสินค้าจาก “ยี่ปั้ว” หรือพ่อค้าขายส่ง เพราะสะดวกและได้เครดิตอย่างน้อย ๓๐ วัน ทำให้แทบจะไม่ต้องอาศัยทุนของตนเองมากนัก เมื่อขายได้ก็ส่งทุนคืนให้พ่อค้าขายส่ง การค้าปลีกของคนไทยดำเนินมาได้ด้วยดี แม้ระหว่างนั้นจะมีการค้าปลีกแบบใหม่ในรูปห้างสรรพสินค้า ซูเปอร์มาร์เก็ต เข้ามาเปิดขายบ้างก็ตาม ช่องว่างของโอกาสยังเปิดให้ร้านค้าปลีกขนาดเล็กโดยเฉพาะโชห่วยเอาตัวรอดมาได้ จนกระทั่งมาตรการเปิดเสรีทางการเงินและการค้า ทำให้เงินทุนจากต่างประเทศไหลเข้าสู่ภายในประเทศได้ง่าย ค้าปลีกสมัยใหม่แบบอื่น ๆ เริ่มจากร้านสะดวกซื้อได้แก่ เซเว่น-อีเลฟเว่น (7-Eleven) เริ่มเข้ามาเปิดสาขาและขยายสาขาทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดอย่างรวดเร็ว จนปัจจุบันเกือบจะครบ ๒,๐๐๐ สาขาแล้ว ตามมาด้วยค้าปลีกขนาดใหญ่ในรูปแบบของการค้าส่ง ประเภท แคช แอนด์ แครี่ (Cash and Carry) ได้แก่ แม็คโคร (Makro) และดิสคานต์สโตร์ (Discount Store) คือ โลตัส (Lotus)

บิ๊กซี (Big C) คาร์ฟู (Carrefour) และ โอชอง (โอชองเปิดสาขาแรกที่จังหวัดเชียงใหม่แต่เลิกกิจการไปแล้ว) กิจการค้าปลีกขนาดใหญ่เหล่านี้มีการบริหารจัดการที่ทันสมัย มีเงินทุนพร้อมและมีบุคลากรที่มีคุณภาพมากกว่าทำให้สามารถครอบครองส่วนแบ่งตลาดของธุรกิจค้าปลีกในประเทศไทย ทั้งระบบอย่างรวดเร็ว และเพิ่มขึ้นในระยะเวลาอันสั้น ขณะเดียวกันทำให้ค้าปลีกดั้งเดิมเสียส่วนแบ่งตลาดไปเกือบครึ่งในเวลาไม่กี่ปี

ด้านตัวเลขของธุรกิจค้าปลีกทั้งระบบยังไม่มีการศึกษาอย่างจริงจัง มูลค่าทางการค้าของธนาคารแห่งประเทศไทยเมื่อปี ๒๕๔๐ ประมาณ ๘๕๘,๔๒๘ ล้านบาท ทางอาร์เธอร์แอนเดอร์สัน (บริษัทที่ปรึกษาด้านการเงิน การลงทุน) ประมาณการตัวเลขไว้ที่ ๘๐๐,๐๐๐ ล้านบาทในปี ๒๕๔๓ มีการจ้างงานประมาณ ๕ ล้านคน ทางด้านจำนวนผู้ค้าปลีกทางธนาคาร กสิกรไทย จำกัด ประมาณการตัวเลขค้าปลีกดั้งเดิมไว้ ๓๐๐,๐๐๐ ราย (ปี ๒๕๔๒) ณ ปัจจุบันมีผู้ประมาณการว่าค้าปลีกดั้งเดิมที่ได้รับผลกระทบจากการเข้ามาของค้าปลีกขนาดใหญ่เหลือไม่ถึง ๒๐๐,๐๐๐ แสงราย การค้าปลีกขนาดเล็กทุกประเภท ล้วนเป็นของผู้ประกอบการคนไทย ซึ่งส่วนใหญ่ยังไม่สามารถพัฒนาให้ทันต่อสถานการณ์การแข่งขันที่รุนแรงในขณะนี้ได้ ทำให้ต้องเลิกกิจการไปในที่สุด

๓.๒ โครงสร้างธุรกิจค้าปลีก

ในอดีตธุรกิจค้าปลีกส่วนใหญ่เป็นร้านขายของขนาดเล็กและพึ่งพาผู้ค้าส่งเป็นสำคัญ เมื่อมีร้านค้าปลีกขนาดใหญ่เกิดขึ้น ได้มีการตัดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นออกไป เพื่อลดการพึ่งพาผู้ค้าส่ง และลดต้นทุนการผลิต โดยนำเข้าเทคโนโลยีและเงินลงทุนจากต่างประเทศรวมทั้งสร้างศูนย์กระจายสินค้า (Distribution Center : DC) ทำให้สามารถขายสินค้าในราคาที่ต่ำลง และมีอำนาจต่อรองกับผู้ผลิตหรือซัพพลายเออร์ (Supplier) มากขึ้น

ธุรกิจค้าปลีกสามารถจำแนกได้ตามลักษณะสินค้าหรือบริการดังนี้

๓.๒.๑ ร้านค้าปลีกแบบดั้งเดิม (Traditional Trade) ได้แก่ร้านค้าปลีกดั้งเดิม หรือร้านโชห่วย ที่คงลักษณะการจำหน่ายสินค้าและบริการรูปแบบเดิม มีการจัดการแบบครอบครัว ใช้พื้นที่น้อย การลงทุนต่ำ

๓.๒.๒ ร้านค้าปลีกสมัยใหม่ (Modern Trade) เป็นร้านค้าปลีกที่มีการปรับปรุงการจัดวางสินค้า การให้บริการสมัยใหม่ ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย การลงทุนสูง ซึ่งแบ่งออกได้ ๖ ประเภทได้แก่

๑) ห้างสรรพสินค้า (Department Store) เป็นร้านค้าปลีกขนาดใหญ่ที่รวมสินค้าทุกชนิด เช่น ห้างเซ็นทรัล ห้างเดอะมอลล์

๒) ซุปเปอร์เซ็นเตอร์ (Super Center) หรือ ไฮเปอร์มาร์เก็ต (Hypermarket) เป็นธุรกิจดิสเคาน์สโตร์ ซึ่งเป็นร้านค้าปลีกขนาดใหญ่ พัฒนามาจากซุปเปอร์มาร์เก็ตและห้างสรรพสินค้า มีพื้นที่ขายมากกว่า ๑๐,๐๐๐ ตารางเมตร เน้นจำหน่ายสินค้าอุปโภค บริโภค ที่มีความหลากหลายและมีจำนวนมาก (Mass Product) เช่น บิ๊กซี, คาร์ฟู, เทสโก้ – โลตัส

๓) **ซูเปอร์มาร์เก็ต (Super market)** เป็นร้านค้าปลีกที่เน้นจำหน่ายสินค้าอุปโภค บริโภค ให้ความสำคัญกับสินค้าสด ใหม่ และหลากหลาย โดยเฉพาะสินค้าประเภทอาหารสด อาทิ เนื้อสัตว์ ผัก ผลไม้ อาหารสำเร็จรูปต่าง ๆ เช่น ท็อปซูเปอร์มาร์เก็ต

๔) **แคช แอนด์ แครี่ (Cash & Carry)** เป็นธุรกิจดิสเคาท์สโตร์ที่เน้นการจำหน่ายสินค้าให้ร้านค้าย่อย หรือผู้ที่ต้องการซื้อคราวละมาก ๆ ในราคาส่ง ที่ค่อนข้างต่ำ เช่น แม็คโคร

๕) **ร้านค้าเฉพาะอย่าง (Specialty Store)** เป็นร้านค้าปลีกที่จำหน่ายสินค้าเฉพาะอย่าง เน้นสินค้าอุปโภคที่เกี่ยวข้องกับ ผลิตภัณฑ์บำรุงผิว (Skin Care) ผลิตภัณฑ์บำรุงเส้นผม (Hair Care) เวชภัณฑ์หรือสินค้าประเภทเครื่องกีฬา เช่น บู้ทส์, วัตสัน

๖) **คาเทกอรี คิลเลอร์ (Category Killer)** เป็นร้านจำหน่ายสินค้าเฉพาะอย่าง ที่คล้ายคลึงกับ Specialty Store แต่จำหน่ายในราคาต่ำกว่า ตั้งแต่สินค้าคุณภาพสูงปานกลาง เช่น พาวเวอร์บาย ซูเปอร์สปอร์ต พาวเวอร์มอลล์

๗) **ร้านสะดวกซื้อ (Convenience Store)** เป็นร้านค้าปลีกที่พัฒนามาจากร้านค้าปลีกแบบเก่า หรือร้านขายของชำ (Grocery Store) ผสมผสานกับซูเปอร์มาร์เก็ต แต่มีขนาดเล็กกว่า ส่วนใหญ่จำหน่ายสินค้าเป็นอาหารทานด่วน (Fast – Food) เครื่องดื่ม และสินค้าอุปโภคอื่น ๆ เป็นการให้บริการที่มีความสะดวกเปิดให้บริการ ๒๔ ชั่วโมง เช่น เซเว่น – อีเลฟเว่น (7-Eleven) เอเอ็ม / พีเอ็ม (AM / PM) แฟมิลีมาร์ท

ปัจจัยแห่งความสำเร็จของธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ ประกอบด้วยปัจจัยต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๑. **ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ** ภาวะเศรษฐกิจถดถอย รายได้ประชากรลดลง ทำให้เกิดการแสวงหาของคุณภาพปานกลาง ค้าปลีกขนาดใหญ่จึงเป็นคำตอบที่ต้องการ

๒. **ปัจจัยด้านสังคม** วิถีชีวิต การดำรงชีวิต ค่านิยม พฤติกรรมผู้บริโภคคนไทยต้องการความสะดวกสบาย สภาพชุมชนที่แออัดที่จอดรถหายาก การเข้ามาของดิสเคาท์สโตร์ ซึ่งพร้อมในด้านการอำนวยความสะดวก ระบบปรับอากาศเย็น ๆ ที่จอดรถกว้างขวาง มีปริมาณสินค้ามากมายให้เลือกซื้อ สามารถตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคได้ครบถ้วน สินค้าบางอย่างราคาถูก การไปห้างค้าปลีกขนาดใหญ่เหล่านี้จึงเริ่มจากความต้องการไปเที่ยวแล้วขยายไปสู่การซื้อสินค้าครั้งละมาก ๆ

๓. **ปัจจัยด้านการเมืองและกฎหมาย** ประเทศไทยอยู่ในภาวะที่ต้องการเม็ดเงินลงทุนจากต่างประเทศ เพื่อเข้ามาพัฒนาประเทศในยามวิกฤต มีการแก้ไขกฎหมายที่คิดว่าขัดขวางการลงทุนจากต่างประเทศโดยแทบไม่ได้ศึกษาผลกระทบที่มีต่อผู้ประกอบการภายในประเทศ เช่นการแก้ไข ปว.๒๕๑ โดยออกพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๔๒ ทำให้คนต่างด้าวสามารถประกอบธุรกิจด้านค้าปลีกได้ และสามารถบริหารจัดการได้ด้วยกลุ่มบุคลากรของตน

๔. ปัจจัยด้านการบริการ มุ่งสนองตอบความต้องการของกลุ่มลูกค้าเป้าหมายกลุ่มใหญ่คือ กลุ่มคนชั้นกลางที่มีความต้องการซื้อสินค้าตราถูก ไม่เน้นยี่ห้อของสินค้า (Less Brand Royalty) มีการเสนอสินค้าครอบคลุมหมวดหมู่หลักครบทุกประเภทในราคาถูก จัดให้มีความสะดวกสบายทุกด้านเช่น รถเข็นสินค้า ที่จอดรถกว้างขวางพอเพียง ระบบปรับอากาศที่เย็นสบาย จุดนั่งพัก จุดบริการน้ำดื่ม โทรศัพท์ เครื่องเบิกเงินสดบริการรับบัตรเครดิตของธนาคารต่าง ๆ มีการจัดแสดงโชว์ต่าง ๆ เป็นประจำ จัดให้มีบรรยากาศที่ให้ความรู้สึกสบายและมีความทันสมัย ดูแลเอาใจใส่ปรับปรุงทุกด้าน แม้กระทั่งการวางขายข้าวแกง และอาหารทั่วไปไว้ในห้าง ทำให้ผู้บริโภคไม่ต้องเดินทางไปที่ยื่น มาที่เดียวได้ของครบถ้วน

๕. ปัจจัยด้านโครงสร้างองค์กร เป็นระบบโครงสร้างองค์กรที่ทันสมัยลดค่าใช้จ่ายต่อหน่วย ขณะเดียวกันสร้างรายได้เพิ่มจากโครงสร้างดังกล่าวเช่น การเรียกเก็บค่าเช่าไปขายสินค้า เป็นต้น การปฏิบัติหน้าที่ของบุคลากรชัดเจน และมีความรับผิดชอบสูง

๖. ปัจจัยด้านบุคลากร มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ (Know How) มีประสบการณ์ในการดำเนินธุรกิจในรูปแบบดิสเคาน์ส โตร์เป็นอย่างดี

๗. ปัจจัยด้านการเงิน มีแหล่งเงินทุนที่เหนือกว่าผู้ประกอบการไทย ประกอบกับการเข้ามาในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจทำให้สามารถซื้อทรัพย์สินได้ในราคาถูก (จากอัตราแลกเปลี่ยนเดิมที่ ๑ เหรียญสหรัฐต่อ ๒๕ บาท กลายเป็น ๑ เหรียญสหรัฐต่อ ๔๐ – ๕๐ บาท) มีความพร้อมที่จะระดมทุนได้ตามจำนวนที่ต้องการ และมีต้นทุนของเงินทุน (ดอกเบี้ย) ต่ำกว่าผู้ประกอบการของไทย

๘. ปัจจัยด้านวัสดุอุปกรณ์เครื่องมือ สามารถเลือกใช้อุปกรณ์ที่ทันสมัย มีคุณภาพ มีจำนวนตามที่ต้องการ เช่น เครื่องใช้สำนักงาน ระบบคอมพิวเตอร์และซอฟต์แวร์ที่ทันสมัย ยานพาหนะ ฯลฯ

๙. ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ สามารถจัดการด้านการตลาดให้ต้นทุนจำหน่ายสินค้าต่ำกว่าของคู่แข่ง มีการบริหารจัดการสินค้าคงคลังได้ดีเยี่ยม สามารถบริหารจัดการสินค้า ๓ - ๔ หมื่นรายการได้ดีไม่ต้องสำรองสินค้าในสต็อกมาก โดยการนำระบบซอฟต์แวร์ที่ทันสมัยมาบริหารระหว่างสาขา และสำนักงานใหญ่เชื่อมโยงกับระบบจัดส่งสินค้าได้อย่างดีเยี่ยม นอกจากนี้ยังสามารถสร้างอำนาจต่อรองกับผู้ผลิตสินค้าได้ เจือ้นใจทางการค้าที่ดีกว่าผู้ค้าปลีกรายย่อย ทางด้านตราสินค้าก็สามารถบริหารจัดการสร้างตราสินค้าของตนเอง (House Brand) ขึ้นมาได้ ทำให้มีต้นทุนต่ำ กำไรสูง ส่งผลดีต่อการประกอบการในที่สุด (TDRI:๒๕๔๒) ภายใต้การบริหารจัดการที่ทันสมัยทำให้ทราบฐานข้อมูลของลูกค้าเชื่อมโยงองค์กรเครือข่ายของตนเองได้ทั่วประเทศ สามารถกำหนดสินค้าที่มียอดขายเป็นอันดับต้น ๆ ของตนได้ทันที โดยการประมวลผลของเครื่องคอมพิวเตอร์ ทำให้การสั่งซื้อสินค้าและการเก็บรักษาสินค้าคงคลังตลอดจนการกระจายสินค้าไปถึงมือสาขาโดยไว ทำได้ด้วยความเร็วภายในระยะเวลาอันสั้น และลดต้นทุน การขายได้รับเงินสดทันทีแต่ชำระเงินให้แก่ผู้ผลิตภายหลัง ทำให้มีเงินสดในมือมหาศาลสามารถนำไปทำประโยชน์อย่างอื่นที่ก่อให้เกิดรายได้มากมาย จึงนับเป็นความสำเร็จประการสำคัญ of ค่าปลีกขนาดใหญ่เหล่านี้

๓.๓ สภาพปัญหา

คณะกรรมการการพาณิชย์ สภาผู้แทนราษฎร ได้รับหนังสือร้องเรียน จากหอการค้า จังหวัดนครสวรรค์ และจังหวัดกาญจนบุรี เรื่องขอให้ชะลอการอนุญาตก่อสร้างอาคารห้าง บิ๊กซี นครสวรรค์ และห้างเทสโก้ โลตัส ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ และ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๕ ตามลำดับ พบว่าธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง ได้มีการขยายตัวอย่างมากในช่วง ๔ - ๕ ปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขยายตัวของธุรกิจดังกล่าวของกลุ่มทุนต่างชาติที่เร่งขยายตัวสู่ภูมิภาคทั่วประเทศ ทำให้ธุรกิจค้าปลีกค้าส่งขนาดกลาง และขนาดเล็กของผู้ประกอบการดั้งเดิมของไทยได้รับผลกระทบ เนื่องจากไม่สามารถแข่งขันได้ทั้งทางด้านราคาสินค้า มาตรฐานในการให้บริการ การบริหาร และการตลาด ทำให้ธุรกิจค้าปลีกค้าส่งขนาดกลาง และขนาดเล็กทั่วประเทศต้องปิดกิจการเป็นจำนวนมาก ปัญหาที่เกิดขึ้นต่อชุมชน เนื่องจากห้างค้าปลีกค้าส่งขนาดใหญ่เหล่านี้อยู่ในชุมชน โดยไม่มีการจัดการพื้นที่ตั้ง (Zoning) อย่างเหมาะสม ระยะเวลาการเปิดปิด ไม่มีข้อจำกัด พื้นที่ขายสินค้าขนาดใหญ่ไม่สอดคล้องกับจำนวนผู้บริโภคในชุมชน ไม่ได้เสียภาษีเงินได้ ซึ่งท้องถิ่นจะได้รับผลประโยชน์ไม่มากนักจากการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเพียงอย่างเดียว เพราะการเสียภาษีเงินได้แบบรวบรวมศูนย์ที่ส่วนกลาง ทำให้เกิดการเฉลี่ยเงินได้จากสาขาที่ขาดทุน ผลการชำระภาษีเงินได้จึงบิดเบือนจากความเป็นจริง นอกจากนี้ยังเกิดลักษณะการผูกขาดในผู้ประกอบการธุรกิจค้าปลีกค้าส่งขนาดใหญ่ โดยใช้อำนาจต่อรองที่เหนือกว่ากำหนดเงื่อนไข ไม่เฉพาะต่อลูกค้ายังกระทบต่อผู้ผลิตสินค้าไทยด้วย โดยมีลักษณะเงื่อนไขที่สามารถชี้แจงได้ดังนี้

๑. ค่าแรกเข้า (ENTERANCE FEE) คือการเรียกเก็บเงินจากผู้ผลิตสินค้า (Suppliers) ทุกรายที่ต้องการนำสินค้าของตนเองเข้าไปจำหน่ายในห้าง เช่น ห้างเทสโก้ โลตัสเรียกเก็บครั้งเดียว เป็นเงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท ต่อ SKU (Stock Keeping Unit) ต่อสาขา, คาร์ฟู เก็บในอัตรา ๕๐๐ บาท ต่อ SKU ต่อสาขาต่อปี เป็นต้น

๒. กำหนดอัตราแบ่งผลกำไรขั้นต่ำจากการขายสินค้า (REBATE) คือ อัตราการเรียกเก็บเงินจากยอดการจำหน่ายสินค้าแต่ละรายการในรอบหนึ่งปี ประมาณร้อยละ ๐.๕ - ๓.๐ ของยอดขายต่อปี เช่น สัญญากำหนดอัตราไว้ที่ร้อยละ ๒ ของยอดขายสินค้าต่อปี ถ้าขายสินค้าได้ ๑๐๐,๐๐๐ หน่วยต่อปี ก็ต้องจ่ายเงินให้ห้างร้อยละ ๒ ของจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ หน่วย

๓. ค่ากระจายสินค้า (DISTRIBUTION FEE) คือค่าใช้จ่ายในการบริหารและขนส่งสินค้าจากศูนย์กระจายสินค้าไปยังสาขา โดยจะเรียกเก็บเป็นร้อยละของยอดขายสินค้าต่อปี

๔. ค่าลงโฆษณา (ADVERTISING) คือการเรียกเก็บเงินจากผู้ผลิตสินค้าที่ร่วมในการลงโฆษณาในสื่อสิ่งพิมพ์ แผ่นพับ ใบปลิว หรือ วารสารแนะนำสินค้า ที่วางแจก หรือจ้างคนแจก หรือที่ส่งทางไปรษณีย์ เพื่อดึงดูดใจให้ผู้บริโภคมาซื้อสินค้าเพื่อเพิ่มยอดขายให้กับสินค้านั้น ๆ เช่น เทสโก้ โลตัส เรียกเก็บค่าใช้จ่ายส่วนนี้ในอัตรา ๓๕,๐๐๐ บาท ต่อ ๑ รอบการส่งไปรษณีย์ในทุก ๆ ๑๕ วัน บวกด้วยร้อยละของยอดขายอีก ตามแต่ละตกลงกัน ส่วนคาร์ฟูเรียกเก็บในอัตราร้อยละ ๒ ของยอดขาย

๕. คำจัดรายการพิเศษ (PROMOTION) คือการจัดรายการเพื่อลดราคาสินค้าเป็นพิเศษ (ราคาสินค้าบางครั้งลดต่ำกว่าทุนเพื่อให้ผู้บริโภคเห็นว่าน่าซื้อ) ในเทศกาล หรือในโอกาสต่าง ๆ ที่ทางห้างคิดขึ้น โดยเรียกเก็บในอัตรา ๒๕๐,๐๐๐ บาท ต่อ SKU ต่อปี

นอกจากนี้ยังมีการเรียกเก็บค่าอื่น ๆ อีกขึ้นอยู่กับนโยบายของแต่ละห้าง เช่น ค่าพื้นที่หัวคิว คือพื้นที่ด้านหน้าของห้างหรือพื้นที่ที่มีผู้เดินผ่านพลุกพล่าน ทำให้เห็นสินค้าได้บ่อยครั้งกว่า โอกาสการขายสินค้าได้มากกว่า ค่าสินค้าชำรุด คือสินค้าที่จัดส่งมายังศูนย์กระจายสินค้าของห้างโดยผู้ผลิตมีการเสียหายในระหว่างการขนส่ง ห้างจะเรียกร้องจากผู้ผลิตเป็นอัตราร้อยละของสินค้าที่เสียหายในแต่ละงวด บวกค่าเสียโอกาสที่ไม่สามารถมีสินค้าเพื่อขาย หากสินค้านั้นชำรุด

ผลกระทบด้านอื่น ๆ ที่ยังสามารถเกิดขึ้นได้มีดังนี้ -

ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ การที่ค้าปลีกขนาดใหญ่เร่งขยายสาขาออกไปทั่วประเทศให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพื่อสร้างความได้เปรียบด้าน Economy of Scale เนื่องจากใช้ศูนย์ตั้งและส่งสินค้าเพียงจุดเดียว ต้นทุนคงที่ จะมี ๒ สาขาหรือ ๑๐๐ สาขาที่มีต้นทุนการบริหารจัดการตายตัว ดังนั้นการเปิดสาขามาก ๆ จึงได้เปรียบ ขณะเดียวกันการเปิดสาขาในประเทศไทยทำได้ง่ายมากเพียงแค่แจ้งกระทรวงพาณิชย์ (กรมทะเบียนการค้า) ถึงสาขาที่จะเปิดใหม่ก็เปิดได้เลย แจ้งขออนุญาตก่อสร้างจากท้องถิ่นก็สามารถทำได้เลย หากมีวิศวกรที่รับรองได้ตามกฎหมาย โดยไม่ต้องรอการอนุมัติ จึงเปิดโอกาสให้ค้าปลีกขนาดใหญ่ผูกสาขาได้อย่างรวดเร็ว ส่งผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อค้าปลีกรายย่อยของคนไทย ต้องปิดกิจการกันไปเป็นจำนวนมากกว่า ๑ แสนราย นับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ จนถึงปัจจุบัน ร้านโชห่วยหรือร้านค้าปลีกขนาดเล็กของไทยเปรียบเสมือนโรงเรียนการค้าปลีก ที่พ่อแม่สั่งสอนลูกหลานเหลนสืบต่อกันมา กล่าวคือลูก ๆ กลับจากโรงเรียนมาช่วยพ่อแม่ค้าขาย ตอนเย็นและหัวค่ำ ว่าง ๆ ก็ช่วยทำบัญชีและเช็คสต็อกบ้าง เป็นการเรียนรู้และสร้างวัฒนธรรมการทำงานร่วมกันเกิดสัมพันธภาพที่ดีภายในครอบครัว ขณะเดียวกันระบบค้าปลีกดั้งเดิมยังสร้างความสัมพันธ์และความเอื้ออาทรต่อกันของผู้คนในชุมชน เช่น ลูกค้านำซื้อสินค้าเอาเงินมาหรือมีเงินไม่พอสามารถคิดหนี้ไว้ก่อนสิ้นเดือนถึงใช้หนี้ก็ได้ สิ่งเหล่านี้หาไม่ได้จากระบบค้าปลีกขนาดใหญ่ การปิดตัวของบรรดาร้านค้าปลีกขนาดเล็กจะกลายเป็นอีกปัญหาหนึ่งของประเทศ

ผลกระทบด้านสังคม การล้มหายตายจากของค้าปลีกขนาดเล็ก จะส่งผลให้ตัวเลขการว่างงานเพิ่มขึ้น คนไทยจะกลายเป็นมนุษย์เงินเดือนมากขึ้น ขณะที่บรรดาบริษัทและโรงงานลดการรับพนักงานลง ตำแหน่งงานลดลงและคนตกงานเพิ่มขึ้นจะกลายเป็นภาระสังคมต่อไป รวมถึงปัญหาอาชญากรรมต่าง ๆ เช่น การปล้นทรัพย์ ลักขโมย ประทุษร้าย รวมไปถึงปัญหาเสพติดที่ยังคงเป็นปัญหาใหญ่ในขณะนี้ เนื่องจากผู้คนไร้อาชีพ ตำแหน่งงานที่บรรดาค้าปลีกขนาดใหญ่รับเข้าทำงานเมื่อเทียบกับคนไทยที่ต้องตกงานจากค้าปลีกขนาดเล็กล่มสลายเป็นสัดส่วนที่เทียบกันไม่ได้ เพราะค้าปลีกหนึ่งรายที่ล้มไปหมายถึงคนในร้านที่มีส่วนเกี่ยวข้องจำนวนนับสิบคนที่จะต้องเดือดร้อนและประสบปัญหา

ผลกระทบด้านวัฒนธรรม ค้าปลีกขนาดเล็กที่หล่อหลอมเลี้ยงครอบครัวคนไทยมาหลายชั่วอายุคน สืบสานวัฒนธรรมประเพณีไทยอันดีงาม การที่พ่อแม่เลี้ยงลูก ลูกช่วยพ่อแม่ทำมาหากิน ยามแก่เฒ่าลูก ๆ ที่ได้รับมรดกร้านค้าปลีกมาก็เลี้ยงต่อ ดังนั้นเมื่ออาชีพค้าปลีกจบลงครอบครัวก็แตกสลาย ลูก ๆ ต้องดิ้นรนไปหางานทำเป็นมนุษย์เงินเดือน พ่อแม่เฒ่าบ้านขาดรายได้ ครอบครัวที่เคยอยู่พร้อมหน้าก็แตกแยกออกไป จากครอบครัวปฐมนิคมกลายเป็นครอบครัวแบบทุติยภูมิ แบบฝรั่ง สิ่งเหล่านี้จะกระทบไปถึงการจัดสวัสดิการแก่ประชาชนคนไทยที่รัฐจะต้องทุ่มงบประมาณมากยิ่งขึ้น จริงอยู่ที่ว่าเราไม่สามารถต่อต้านหรือฝ่าฝืนกระแสโลกาภิวัตน์ได้แต่เราสามารถที่จะจัดการให้เกิดความสมดุลและอยู่ร่วมกันได้ โดยการจัดแบ่งพื้นที่ให้เหมาะสม (Zoning) ได้ เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

ผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นเมื่อค้าปลีกขนาดใหญ่ขยายตัวอย่างไม่มีอะไรสามารถหยุดยั้งได้

๑. โชวห่วย รวมไปถึงร้านค้าปลีกเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่เว้นแม้แต่วัยค้าข้าวแกง จะสูญพันธุ์แทบหมด (ปัจจุบันตาม ดิสเคาน์ส ไดรฟ์ หรือ ซูเปอร์เซ็นเตอร์ มีการนำข้าวแกงมาดักใส่ถุงขาย แม้กระทั่งชุดนักเรียน กระเป๋า รองเท้า ซึ่งเดิมทีไม่ได้ขาย)

๒. อาคารพาณิชย์ ดึกแถวในเมืองจะถูกทิ้งร้าง เพราะไม่มีผู้ประกอบการค้าปลีกทำการค้าอีกต่อไป เพราะผู้ซื้อจะไปห้างค้าปลีกขนาดใหญ่ซึ่งขยายตัวไปตามจังหวัดต่าง ๆ กันหมด

๓. การค้าปลีกทั้งหมดจะไปกระจุกตัวอยู่ที่ศูนย์การค้าขนาดใหญ่ หากไม่มีมาตรการเพื่อให้หยุดการขยายตัวจะมีห้างค้าปลีกขนาดใหญ่จากต่างประเทศ ทอยเข้ามาเปิดบริการอีก เช่น ห้าง วอลมาร์ท จากสหรัฐอเมริกา ขณะที่ค้าปลีกขนาดใหญ่ที่มีอยู่แล้วจะเร่งขยายตัวเพื่อยึดพื้นที่ และเชิงความเป็นหนึ่งในวงการธุรกิจค้าปลีกไทย ผู้ประกอบการรายย่อยที่ประสงค์จะค้าขายต้องเข้าไปติดต่อขอเช่าพื้นที่ในศูนย์การค้าหรือซูเปอร์เซ็นเตอร์ทั้งหลาย ซึ่งมีอัตราค่าเช่าพื้นที่แพงมาก

๔. คนไทยจะตกงานมากขึ้นกลายเป็นปัญหาสังคม เช่น ปัญหาอาชญากรรม ครอบครัวแตกแยก ปัญหาเสพติด ฯลฯ ทุก ๆ ๑ รายของค้าปลีกดั้งเดิมของไทยประกอบไปด้วยคนไทยครอบครัวจำนวนหลายสิบคน เมื่อธุรกิจล่มสลายย่อมสร้างปัญหารายได้ที่จะมาเจือจุนครอบครัว จนอาจจะเป็นแรงผลักดันให้หันไปใช้วิธีหาเงินที่ไม่ถูกต้องเพื่อเลี้ยงชีพแทน

๕. ผู้ผลิตรายย่อยหรือ SMEs ไทยหมดโอกาสเติบโต เพราะผลิตแล้วจะต้องวางขายตามห้างค้าปลีกขนาดใหญ่อย่างเดียว เนื่องจากร้านค้าปลีกขนาดเล็กมีไม่เพียงพอ จะต้องถูกเรียกเก็บค่าใช้จ่ายต่าง ๆ หลายช่องทางจนไม่เหลือกำไร รวมถึงสินค้าเกษตรด้วย เช่น การนำข้าวสารบรรจุถุงขายในราคาค่าเพื่อการส่งเสริมการขายสินค้าประเภทอื่น ทำให้ราคาข้าวสารตกลงกว่าที่ควรจะเป็น

๖. ผู้ผลิตรายใหญ่จะถูกปรับเปลี่ยนกลายเป็นผู้รับจ้างผลิต (OEM) เพราะบรรดาค้าปลีกขนาดใหญ่พยายามสร้างสินค้า ในหน้าตราของตัวเอง (House Brand) เพื่อกำไรมากขึ้นและลดต้นทุนสินค้า ยิ่งในอนาคตจำเป็นต้องสร้างสินค้าเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งตัวคือสินค้า Fighting Brand (สินค้าคุณภาพไม่คำนึงถึงเอาราคาถูกอย่างเดียว) เพื่อท้าทายชนะต่อคู่แข่ง ยิ่งทำให้ผู้ผลิตถูกบีบหนักเข้าไปอีก

๘. ท้องถิ่นจะจัดเก็บภาษีได้น้อยลง เพราะผู้ประกอบการรายย่อยเลิกกิจการไปหมด ขณะที่บรรดาค้าปลีกขนาดใหญ่รวมศูนย์เสียภาษี ณ สำนักงานใหญ่ ทำให้มีการเฉลี่ยกำไร – ขาดทุน ในสาขาที่ขาดทุนก็สามารถนำผลขาดทุนมาหักกับสาขาที่กำไร ต่างจากการแยกเสียภาษีแต่ละสาขาคตามความเป็นจริง สาขาใดกำไรมากก็เสียมากสาขาใดขาดทุนก็ไม่ต้องเสีย ในภาพรวมแม้ยอดขายจะสูงขึ้นแต่การจัดเก็บภาษีของภาครัฐจะลดลง

๙. ผลกำไรของค้าปลีกขนาดใหญ่จะถูกส่งกลับไปยังสำนักงานใหญ่ในต่างประเทศ โดยเฉพาะประเทศไทยเปิดเสรีทางการเงินเต็มที่ ไม่มีมาตรการควบคุมดูแลที่เข้มงวด ความหวังที่จะให้ค้าปลีกขนาดใหญ่ของต่างชาติเอาเงินมาลงทุนเพิ่มขึ้นเป็นไปได้ยาก การนำเงินเข้ามาลงทุนเป็นเพียงระยะเริ่มแรกจากนั้นจะไม่มีเม็ดเงินลงทุนจากต่างประเทศเข้ามาอีก

๓.๔ ศึกษาเปรียบเทียบมาตรการกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกของต่างประเทศ

จากการค้นคว้าและศึกษาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ คณะกรรมาธิการพบว่า แม้แต่ในประเทศที่เจริญแล้วและเป็นผู้ริเริ่มกิจการค้าปลีกค้าส่งขนาดใหญ่ก็มีกฎระเบียบและมาตรการต่าง ๆ เพื่อกำหนดเงื่อนไขคุ้มครองผู้ค้าปลีกค้าส่งรายย่อยให้สามารถดำเนินธุรกิจได้ ภายใต้สภาวะการแข่งขันดังเช่น

๑. อินโดนีเซีย ซึ่งมีนิยามธุรกิจค้าปลีกใกล้เคียงกับไทยนั้นมีการกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการลงทุนในธุรกิจค้าปลีกดังนี้

- ในการลงทุนธุรกิจร่วมทุนระหว่างชาวต่างชาติกับชาวอินโดนีเซียนั้น ชาวอินโดนีเซียหรือนิติบุคคลในอินโดนีเซียต้องมีหุ้นส่วนไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๔๙
- เงินลงทุนของบริษัทต่างชาติในธุรกิจค้าปลีกต้องไม่ต่ำกว่า ๑๐๐,๐๐๐ เหรียญสหรัฐฯ ทั้งนี้ไม่รวมค่าที่ดินและอาคาร และกำหนดให้ใช้เทคโนโลยีการบริหารทางการตลาดแบบสมัยใหม่ในการจัดการธุรกิจและการควบคุมคลังสินค้า
- กำหนดให้ในการจ้างงานชาวต่างชาติ ๑ คน ต้องจ้างชาวอินโดนีเซีย ๓ คน เป็นผู้เชี่ยวชาญหรือเจ้าหน้าที่บริหาร
- ไม่อนุญาตให้ชาวต่างชาติมีตำแหน่งในด้านบริหารบุคคล

๒. ญี่ปุ่น กฎหมายสำหรับธุรกิจค้าปลีกของญี่ปุ่นเป็นกฎหมายที่น่าสนใจ เพราะให้ความสำคัญต่อการคุ้มครองธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมค่อนข้างสูง โดยมีมาตรการควบคุมดังนี้

- ต้องมีการแจ้งแผนและโครงสร้างหรือขยายกิจการสำหรับพื้นที่ค้าปลีกตั้งแต่ ๕๐๐ ตร.ม. ขึ้นไป ซึ่งการขออนุญาตจัดตั้งต้องใช้เวลาประมาณ ๑๒ เดือน โดย ๔ เดือนแรกจะติดประกาศสาธารณะแจ้งรายละเอียดโดยสรุปของโครงการ และอีก ๘ เดือนจะเป็นการทำประชาพิจารณ์ โดยมีผู้เข้าร่วมประชาพิจารณ์ที่มาจากกลุ่มผู้บริโภค ผู้ค้าปลีก ผู้ประกอบวิชาชีพต่าง ๆ หอการค้าและอุตสาหกรรม ผสมกับความเห็นของหน่วยงานปกครองท้องถิ่น สภาธุรกิจ

ค้าปลีกบุคคลทั่วไปที่สนใจ รวมทั้งความเห็นของกระทรวงการค้าระหว่างประเทศและอุตสาหกรรม

- มาตรการรักษาสภาพแวดล้อมที่ดีให้ชุมชน โดยร้านค้าปลีกขนาดใหญ่ต้องเตรียมการไว้เพื่อป้องกันโรคติดต่อที่จะส่งผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ประจำวันของพนักงานและผู้อาศัยย่านนั้น และทางเข้า – ออก ของร้านค้าปลีกขนาดใหญ่จะต้องไม่กีดขวางทางเข้าออกของร้านค้าย่อยบริเวณใกล้เคียงด้วย

๓. **เคนมาร์ก** ทางด้านประเทศเคนมาร์กมีการออกกฎหมายกำหนดวันเวลาเปิดปิดร้านค้าปลีก โดยร้านค้าทั่วไปอนุญาตให้เปิดบริการในวันจันทร์ถึงวันเสาร์ได้ตั้งแต่เวลา ๐๖.๐๐ – ๑๗.๐๐ น. ทั้งนี้จะได้รับอนุญาตให้เปิดขายได้อีก ๖ ชั่วโมงในกรณีของวันเสาร์ต้นเดือนหรือเทศกาลต่าง ๆ วันอาทิตย์จะมีเพียงร้านเล็กประเภท Daily Goods เท่านั้นที่ได้รับอนุญาตจากทางราชการท้องถิ่นให้เปิดขายเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคในพื้นที่

๔. **ออสเตรเลีย** มีกฎหมายค้าปลีกที่กำหนดให้เปิดร้านค้าได้ไม่เกินสัปดาห์ละ ๖๖ ชั่วโมง โดยกำหนดให้สามารถเปิดทำการในช่วงเวลาดังนี้

- ร้านค้าทั่วไป เปิดบริการได้ในวันจันทร์ – ศุกร์ เวลา ๐๖.๐๐ - ๑๘.๓๐ น. และวันเสาร์ในเวลา ๐๖.๐๐ - ๑๗.๐๐ น.
- ร้านเบเกอรี่ เปิดบริการได้ในวันจันทร์ – ศุกร์ เวลา ๐๕.๓๐ - ๑๘.๓๐ น. และวันเสาร์ในเวลา ๐๕.๓๐ - ๑๗.๐๐ น.
- ร้านขายขนมหวานทุกประเภท เปิดบริการได้ในวันจันทร์ – ศุกร์ เวลา ๐๖.๐๐ - ๒๐.๓๐ น. และวันเสาร์ในเวลา ๐๖.๐๐ - ๒๐.๓๐ น.
- ร้านค้าทุกประเภทในแหล่งท่องเที่ยว เปิดบริการได้ในวันจันทร์ – ศุกร์ เวลา ๐๖.๐๐ - ๑๒.๐๐ น. และวันเสาร์ในเวลา ๐๖.๐๐ - ๑๘.๐๐ น. (วันเสาร์ก่อนคริสต์มาส ๔ สัปดาห์เปิดระหว่าง ๐๕.๓๐ - ๑๘.๐๐ น.)
- วันที่ ๒๔ ธันวาคม ร้านค้าเปิดได้ถึง ๑๗.๐๐ น. แต่ถ้าเป็นวันเสาร์เปิดได้ถึง ๑๓.๐๐ น. ยกเว้นร้านขนมและดอกไม้ที่เปิดได้ถึง ๑๘.๐๐ น.

๕. **เนเธอร์แลนด์** เป็นชาติที่มีนักลงทุนมาลงทุนในไทยด้วยนั่นคือกลุ่มเอสเอชวี โฮลดิ้ง ในกิจการเม็คโคร โดยในประเทศเนเธอร์แลนด์นั้นก็มีมาตรการที่สำคัญสำหรับธุรกิจค้าปลีกคือกำหนดให้ธุรกิจเปิดปิดตามเวลาที่กำหนดและชั่วโมงการทำงานสูงสุด ๕๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยในวันธรรมดา ร้านค้าทั่วไปให้เปิด – ปิดในเวลา ๐๖.๐๐ - ๑๘.๐๐ น. แต่กรณีร้านในตลาดและแผงลอยเปิด – ปิด เวลา ๐๕.๐๐ – ๑๘.๐๐ น. ส่วนวันเสาร์สามารถขายได้ในเวลา ๐๖.๐๐ - ๑๘.๐๐ น. สำหรับวันอาทิตย์ ปิดตลอดวัน

๖. **ฝรั่งเศส** มีกฎหมายปกป้องผู้ค้าปลีกรายย่อยให้สามารถแข่งขันกับผู้ค้าปลีกรายใหญ่ได้โดยมีกฎระเบียบห้ามจำหน่ายสินค้าในราคาต่ำกว่าต้นทุนและการปฏิบัติที่แตกต่างกันระหว่างผู้จำหน่าย หากผู้ใดฝ่าฝืนจะได้รับบทลงโทษค่อนข้างรุนแรง พร้อมกับการจำกัดการขยายตัวของกิจการขนาดใหญ่ด้วยการกำหนดให้มีการขออนุญาตก่อสร้างสำหรับห้างสรรพสินค้าที่มีขนาดพื้นที่เกิน ๓๐๐ ตรม. ซึ่งแต่เดิมนั้นกำหนดไว้ให้มาขออนุญาตก่อสร้างสำหรับห้างสรรพสินค้าที่มีพื้นที่ใหญ่กว่า ๑,๕๐๐ ตรม. ในกรณีปกติ หรือมากกว่า ๑,๐๐๐ ตรม. ในเมืองที่มีประชากรต่ำกว่า ๔๐,๐๐๐ คน

๓.๕ พิจารณาศึกษามาตรการทางกฎหมาย ภายใต้ขอบเขตของกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง

หลังจากที่คณะกรรมการได้พิจารณาถึงรายละเอียดที่นำไปของกระบวนการธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง ดังรายงานมาแล้วข้างต้น จึงได้นำองค์ความรู้ความเข้าใจเพื่อนำไปสู่การพิจารณาตามกรอบที่ว่าด้วยขอบเขตโครงสร้างของกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง ซึ่งเป็นตัวร่างของกลุ่มกฎหมายและระเบียบ กอนิติการ กรมการค้าภายใน ภายใต้ ๔ หัวข้อหลักคือ

๑. การบังคับใช้
๒. โครงสร้างองค์กร
๓. แนวทางการกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง
๔. มาตรการลงโทษ

เจตนารมณ์ของกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง คือการจัดระบบธุรกิจให้การค้าปลีกค้าส่งทุกขนาดทุกประเภทสามารถอยู่ร่วมกันในชุมชนได้ เนื่องจากพบว่าการดำเนินธุรกิจประสบปัญหาการแข่งขัน ก่อให้เกิดความเสียเปรียบระหว่างธุรกิจเพราะศักยภาพที่แตกต่างกัน เกิดผลกระทบต่อระบบคมนาคมความเป็นอยู่ของประชาชนและสิ่งแวดล้อม

การบังคับใช้ คณะกรรมการเห็นพ้องกับร่างที่ครอบคลุม

- ธุรกิจทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นกิจการในทางพาณิชย์กรรมและการบริการ
- การขายหรือให้บริการแก่ผู้บริโภค และการขายให้ผู้ซื้อนำไปขายต่อผู้บริโภค

โครงสร้างองค์กร ประกอบด้วย

ก.คณะกรรมการกลางกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง มีหน้าที่

- กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับลักษณะ ประเภทและขนาดของธุรกิจค้าปลีกค้าส่งที่อยู่ในภายใต้บังคับของกฎหมาย
- กำหนดนโยบายการสนับสนุนส่งเสริมธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง

- กำหนดนโยบายและแผนให้ธุรกิจค้าปลีกค้าส่งดูแลผลกระทบต่อธุรกิจใกล้เคียง และจัดการความเสี่ยงเปรียบระหว่างธุรกิจ รวมทั้งพัฒนาชุมชนและสิ่งแวดล้อม เช่น กำหนดสัดส่วนจำนวนร้านค้าต่อจำนวนประชากรในพื้นที่ ส่งเสริมสภาพความเจริญของชุมชน การจัดระบบคมนาคม

ข. คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ มีหน้าที่

- พิจารณาอุทธรณ์คำสั่งไม่อนุญาตให้ตั้งหรือขยายสาขา
- พิจารณาอุทธรณ์คำสั่งให้ระงับ หยุด หรือ แก้ไขปรับปรุงการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมาย

ค. คณะกรรมการส่วนจังหวัดกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง มีหน้าที่

- กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับประเภทและขนาดของธุรกิจค้าปลีกค้าส่งที่จะดูแล
- กำหนดมาตรการดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่งให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นภายใต้กรอบของคณะกรรมการกลางฯ
- กำหนดมาตรการสนับสนุนส่งเสริมธุรกิจค้าปลีกค้าส่งให้สอดคล้องกับความต้องการของแต่ละท้องถิ่น

คณะกรรมการให้การเสนอให้พิจารณาในส่วนของคณะกรรมการส่วนจังหวัดกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง ควรประกอบด้วยบุคลากรจากกลุ่มการเมือง กลุ่มผู้ประกอบการ/ กลุ่มข้าราชการ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง/ กลุ่มนักวิชาการ/ กลุ่มผู้บริโภค/ กลุ่มองค์กรเอกชน (หอการค้า/สภาอุตสาหกรรม) ในสัดส่วนที่เหมาะสม เพราะเป็นบุคคลในพื้นที่เข้าใจความต้องการ สภาพของปัญหาที่จะส่งผลกระทบต่อชุมชน

แนวทางกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง ประกอบด้วยหัวข้อต่อไปนี้

ก) การเสริมสร้างศักยภาพการแข่งขันในการดำเนินธุรกิจ คณะกรรมการมีความเห็นว่า รัฐควรพิจารณาหาแนวทางที่ชัดเจนในการส่งเสริมสนับสนุนการรวมตัวของผู้ประกอบการค้าปลีกค้าส่งรายย่อยในเรื่องการพัฒนาขีดความสามารถ แหล่งเงินทุนที่มีต้นทุนต่ำ โดยพิจารณาจากต่างประเทศเป็นกรณีศึกษา เช่น อิตาลี, สวิสเซอร์แลนด์, ญี่ปุ่น, ฮังการี เป็นต้น และเห็นด้วยกับแนวทางของโครงสร้างของกฎหมายฯ ที่จะสนับสนุนการจัดระบบการกระจายสินค้าและการขนส่งสินค้า รวมทั้งการเชื่อมโยงเครือข่ายร้านค้า และการสต็อกสินค้า การรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการตลาดที่ไม่ขัดต่อการแข่งขันที่เป็นธรรม สนับสนุนภูมิปัญญาท้องถิ่น การบริหาร การจัดการ การวิจัยพัฒนาและการใช้เทคโนโลยี รวมทั้งการลงทุน

ข) การจัดการความเสี่ยงเปรียบระหว่างธุรกิจ โครงร่างของกฎหมายฯ มีดังนี้

มาตรการการดูแลทั่วไป

- ห้ามกำหนดให้ธุรกิจค้าปลีกขายอื่นจ่ายผลประโยชน์ทางการค้า หรือการกำหนดเงื่อนไขในการทำธุรกิจร่วมกันโดยใช้อำนาจต่อรองเหนือกว่า
- ห้ามการแสดงความบิดเบือนข้อเท็จจริงที่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด เกี่ยวกับราคา ปริมาณ คุณภาพ มาตรฐาน
- ห้ามขายต่ำโดยไม่เป็นธรรม

มาตรการดูแลเฉพาะ

- ให้ขออนุญาตตั้งหรือขยายสาขาพร้อมเสนอรายงานการวิเคราะห์สัดส่วนจำนวนประชากรในพื้นที่ ผลกระทบธุรกิจใกล้เคียง ชุมชนและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งแผนการแก้ไขผลกระทบ การจัดการความเสี่ยงเปรียบของธุรกิจอื่น และการพัฒนาชุมชนสิ่งแวดล้อม
- กำหนดสถานที่ตั้งหรือระยะห่างระหว่างร้านค้าปลีก ขนาดของพื้นที่ประกอบธุรกิจ
- ให้สนับสนุนและจัดการความเสี่ยงเปรียบของร้านค้าปลีกขนาดเล็ก ขนาดกลาง
- กำหนด วัน เวลา และชั่วโมงในการเปิดปิด
- ให้รับซื้อหรือจัดแบ่งพื้นที่ขายผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น

คณะกรรมการมีความเห็นว่าควรเพิ่มเติมรายละเอียดให้เกิดความชัดเจน ในเรื่องการห้ามขายต่ำกว่าทุน โดยพิจารณาจากใบส่งสินค้า (Invoice) ที่หักส่วนลดต่าง ๆ แล้ว กำหนดเวลาเปิดปิดของร้านค้าปลีกค้าส่งขนาดใหญ่ให้แน่นอน เปิดได้วันละ ๘ - ๑๒ ชั่วโมง มีวันหยุดสัปดาห์ละ ๑ วัน ในจุดหรือแหล่งที่ตั้งของร้านค้าปลีกค้าส่งขนาดใหญ่ให้พิจารณาถึงรายได้ของประชากร (อำนาจซื้อ) ในบริเวณที่ตั้ง ปัญหาการจราจรและการรับซื้อหรือจัดแบ่งพื้นที่ขายผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น การคิดราคาค่าเช่าพื้นที่ควรคิดในราคาที่เหมาะสมและเป็นธรรม อยู่ในจุด/บริเวณที่มีผู้สัญจรไปมาพอสมควร ไม่ใช่จัดให้อยู่ในมุมอับ

ค) การปกป้องผลกระทบต่อชุมชนและสภาพแวดล้อม โครงร่างของกฎหมายฯ มีดังนี้

- จัดทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ
- ให้ดูแลบำรุงรักษาดิน ทางเดิน และที่สาธารณะ
- ให้มีสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ หรือสวนสาธารณะไว้บริการประชาชน
- ให้แก้ไขผลกระทบเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ของประชาชน การจราจร ความเพียงพอของที่จอดรถ มลภาวะทางอากาศ และเสียงที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ

คณะกรรมการมีความเห็นว่า ร้านค้าปลีกค้าส่งขนาดใหญ่ที่จะมาตั้งในชุมชนจะต้องเสนอแผนการจัดระบบกำจัดขยะ, การจราจร, ระบบน้ำเสีย ให้อยู่ในบริเวณที่ห่างจากชุมชนพอสมควร ให้นำหน่วยงานคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) สอดส่องดูแลสินค้าที่หมดอายุแล้ว และปัญหาการท่วมตลาด

มาตรการลงโทษ คณะกรรมการเห็นว่า ให้เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย

๓.๖ ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ

คณะกรรมการขอเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาภายหลังจากที่ได้พิจารณาประเด็นปัญหาต่าง ๆ แล้ว ดังนี้

๑. ให้เร่งดำเนินการออกกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง ภายใต้แนวทางที่คณะกรรมการได้พิจารณาเสนอแนะข้างต้น

๒. ในระหว่างที่ยังไม่มีการบังคับใช้กฎหมาย ให้รัฐชะลอหรือหยุดการขออนุญาตเปิดดำเนินการของธุรกิจค้าปลีกค้าส่งขนาดใหญ่ไว้เป็นการชั่วคราว เพราะขณะนี้มีการค้าปลีกค้าส่งขนาดใหญ่อยู่ในพื้นที่ส่วนกลางและส่วนภูมิภาคมากพอแล้ว

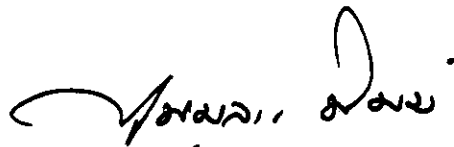
๓. ให้พิจารณาแก้ไขพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวในประเด็นที่ว่า การที่จะถือว่าเป็นบริษัทต่างด้าวนอกเหนือจากสัดส่วนการถือหุ้นในกิจการไม่มากกว่า ๔๙ เปอร์เซ็นต์แล้ว หากอำนาจการบริหารจัดการอยู่ในมือคนต่างด้าวโดยส่วนใหญ่ก็ให้ถือว่าเป็นของต่างด้าว

๓.๗ ข้อสังเกตของคณะกรรมการ

คณะกรรมการขอเสนอข้อสังเกตแนวทางแก้ไขปัญหา และผลกระทบจากธุรกิจการค้าปลีก ดังนี้

๑. การที่รัฐบาลชะลอการเสนอพระราชบัญญัติการค้าปลีกค้าส่ง และใช้กฎหมายผังเมืองแทน และการประกาศเขตการลงทุนของค้าปลีกขนาดใหญ่เป็นการแก้ปัญหาระดับหนึ่งเท่านั้น

๒. ปัญหาการค้าปลีกเป็นปัญหาที่มีหลายระดับปัญหา การเสนอกฎหมาย จึงมีความจำเป็นเพื่อแก้ปัญหาระบบ

(นายไพบุลย์ พิมพ์พิสิฐถาวร)

เลขานุการคณะกรรมการ

ภาคผนวก

ภาคผนวก

ข้อมูลธุรกิจค้าปลีก (โดย หอการค้าไทย)

1. ภาพรวม

- [illegible]

2. จำนวนธุรกิจ

- ร้านค้าแบบดั้งเดิม (โชห่วย) (ปี 42)	300,000 แห่ง (ธนาคารกสิกรไทย)
- ธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ (Modern Trade) (กย.44 โดยสมาคมผู้ค้าปลีกไทย)	
- Discount Store (ซูเปอร์เซนต์เตอร์ หรือ ไฮเปอร์มาร์ท)	97 แห่ง (ปัจจุบัน ณ เมษายน 45 มี 117 แห่ง)
- ห้างสรรพสินค้า (Departmentstore)	38 แห่ง
- Supermarket (ซูเปอร์มาร์เก็ต)	70 แห่ง
- ร้านสะดวกซื้อ (Convenience Store)	2,560 แห่ง
- Category Killer / Specialty Store	414 แห่ง
- จำนวนธุรกิจค้าปลีกสมัยใหม่ในกรุงเทพมหานคร (กย. 44 โดย กทม.)	
- Discount Store	จำนวน 32 แห่ง
- Department Store	จำนวน 43 แห่ง
- ซูเปอร์มาร์เก็ต	จำนวน 37 แห่ง

ภาคผนวก

เจตนารมณ์ของกฎหมายว่าด้วย
การประกอบธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง

❖ จัดระบบธุรกิจให้ค้าปลีกค้าส่งทุกขนาด
ทุกประเภทสามารถอยู่ร่วมในชุมชนได้

กลุ่มกฎหมายและระเบียบ
กองนิติการ
กรมการค้าภายใน
มกราคม 2545

ขอบเขตของกฎหมายว่าด้วยการประกอบ ธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง

การบังคับใช้

- ♦ ธุรกิจทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นกิจการในทางพาณิชย์กรรมและการบริการ
- ♦ การขายหรือให้บริการแก่ผู้บริโภคและการขายให้ผู้ซื้อที่นำไปขายต่อผู้บริโภค

โครงสร้างองค์กร

- ♦ คณะกรรมการกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง
- ♦ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์
- ♦ คณะกรรมการส่วนจังหวัดกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง

แนวทางกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง

- ♦ เสริมสร้างศักยภาพการแข่งขันในการดำเนินธุรกิจ
- ♦ จัดความเสียเปรียบระหว่างธุรกิจ
- ♦ ปกป้องผลกระทบต่อชุมชนและสภาพแวดล้อม

มาตรการลงโทษ

- ♦ ปรับทางปกครอง
- ♦ จำคุกหรือปรับทางอาญา

กลุ่มกฎหมายและระเบียบ
กองนิติการ
กรมการค้าภายใน
มกราคม 2545

ขั้นตอนการใช้กฎหมาย

- ❖ ธุรกิจประสบปัญหาการแข่งขัน
- ❖ เกิดความเสียเปรียบระหว่างธุรกิจ
- ❖ การดำเนินธุรกิจก่อให้เกิดผลกระทบต่อระบบคมนาคม ความปลอดภัยของประชาชนและสิ่งแวดล้อม

คณะกรรมการกลางกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง

- ❖ กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับลักษณะ ประเภทและขนาดของธุรกิจค้าปลีกค้าส่งที่อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมาย
- ❖ กำหนดนโยบายการสนับสนุนส่งเสริมธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง
- ❖ กำหนดนโยบายและแผนให้ธุรกิจค้าปลีกค้าส่งดูแลผลกระทบต่อธุรกิจใกล้เคียงและขจัดความเสียเปรียบระหว่างธุรกิจ รวมทั้งพัฒนาชุมชนและสิ่งแวดล้อม เช่น กำหนดสัดส่วนจำนวนร้านค้าต่อจำนวนประชากรในพื้นที่ ส่งเสริมสภาพความเจริญของชุมชน การจัดระบบคมนาคม

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

- ❖ พิจารณาอุทธรณ์คำสั่งไม่อนุญาตให้ตั้งหรือขยายสาขา
- ❖ พิจารณาอุทธรณ์คำสั่งให้ระงับ หยุด หรือ แก้ไขปรับปรุงการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมาย

คณะกรรมการส่วนจังหวัดกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง

- ❖ กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับประเภทและขนาดของธุรกิจค้าปลีกค้าส่งที่จะดูแล
- ❖ กำหนดมาตรการดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่งให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นภายใต้กรอบของคณะกรรมการกลางฯ
- ❖ กำหนดมาตรการสนับสนุนส่งเสริมธุรกิจค้าปลีกค้าส่งให้สอดคล้องกับความต้องการของแต่ละท้องถิ่น

กลุ่มกฎหมายและระเบียบ
กองนิติการ
กรมการค้าภายใน
มกราคม 2545

แนวทางกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง

การเสริมสร้างศักยภาพการ
แข่งขันในการค้าปลีกธุรกิจ

การจัดความเรียบร้อย
ระหว่างธุรกิจ

การปกป้องผลกระทบต่อ
ชุมชนและสภาพแวดล้อม

สนับสนุนการจัดซื้อสินค้าในตำแหน่งที่
ถูก

จัดพื้นที่ให้ขายสินค้า

สนับสนุนการจัดระบบการกระจาย
ค่าและการขนส่งสินค้า รวมทั้งการ
เชื่อมโยงเครือข่ายร้านค้าและการสต็อก
สินค้า

การรวมกลุ่มค้าปลีกกิจกรรมทางการ
ธุรกิจไม่ขัดต่อการแข่งขันที่เป็นธรรม
สนับสนุนแพคเกจปัญญาท้องถิ่น
บริหาร การจัดการ การวิจัยพัฒนา
การใช้เทคโนโลยี รวมทั้งการลงทุน

1. มาตรการดูแลทั่วไป

1.1 ♦ ห้ามกำหนดให้ธุรกิจค้าปลีกขายหรือ
จำหน่ายประโยชน์ทางการค้าหรือการ
กำหนดเงื่อนไขในการทำธุรกิจร่วมกัน
โดยใช้อำนาจต่อรองเหนือกว่า

1.2 ♦ ห้ามการแสวงหานัดความยินยอม
ข้อเท็จจริงที่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด
เกี่ยวกับราคา ปริมาณ คุณภาพ

2. มาตรฐาน

1.3 ♦ ห้ามขายชำโดยไม่เป็นธรรม

2. มาตรการดูแลเฉพาะ

2.1 ♦ ให้ขออนุญาตตั้งหรือขยายสาขา
พร้อมเสนอรายงานการวิเคราะห์
ส่วนจำหน่ายร้านค้าต่อจำนวนประชากร
ในพื้นที่ ผลกระทบธุรกิจใกล้เคียง
ชุมชนและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งแผนการ
แก้ไขผลกระทบ การบริหารจัดการ
เปรียบเทียบของธุรกิจอื่นและการพัฒนา
ชุมชนสิ่งแวดล้อม

♦ กำหนดสถานที่ตั้งหรือระยะห่าง
ระหว่างร้านค้าปลีก ขนาดของพื้นที่
ประกอบธุรกิจ

♦ ให้สนับสนุนและชดเชยความเสีย
เปรียบของร้านค้าปลีกขนาดเล็กขนาด
กลาง

♦ กำหนดวัน เวลา และชั่วโมงในการ
เปิดปิด

♦ ให้รับซื้อหรือจัดแบ่งพื้นที่ขาย
ผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น

♦ จัดทำกิจกรรมที่เป็น
ประโยชน์ต่อสาธารณะ

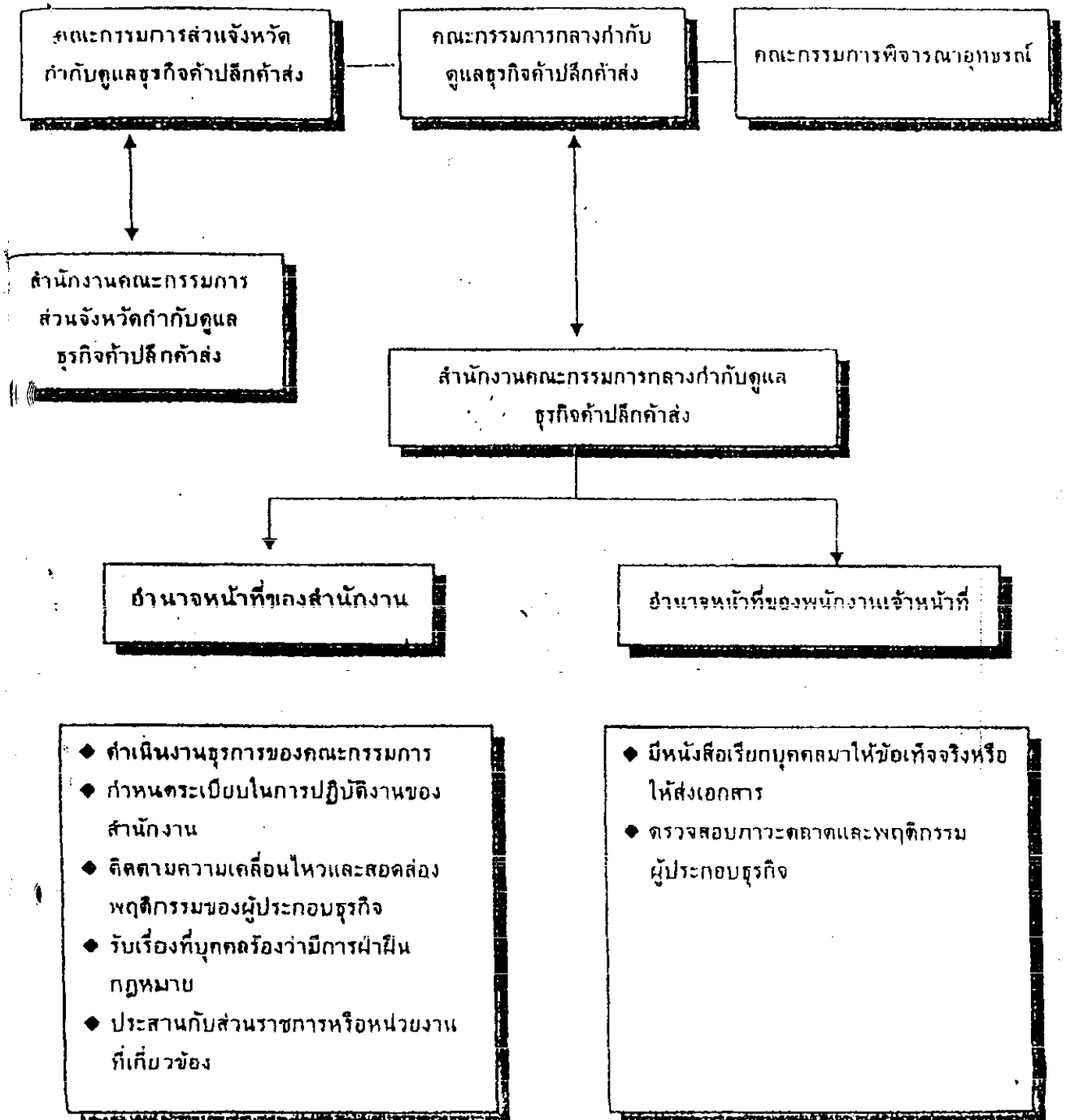
♦ ให้ดูแลบำรุงรักษาถนน
ทางเดิน และที่สาธารณะ

♦ ให้มีสถานที่พักผ่อน
หย่อนใจหรือสวนสาธารณะ
ไว้บริการประชาชน

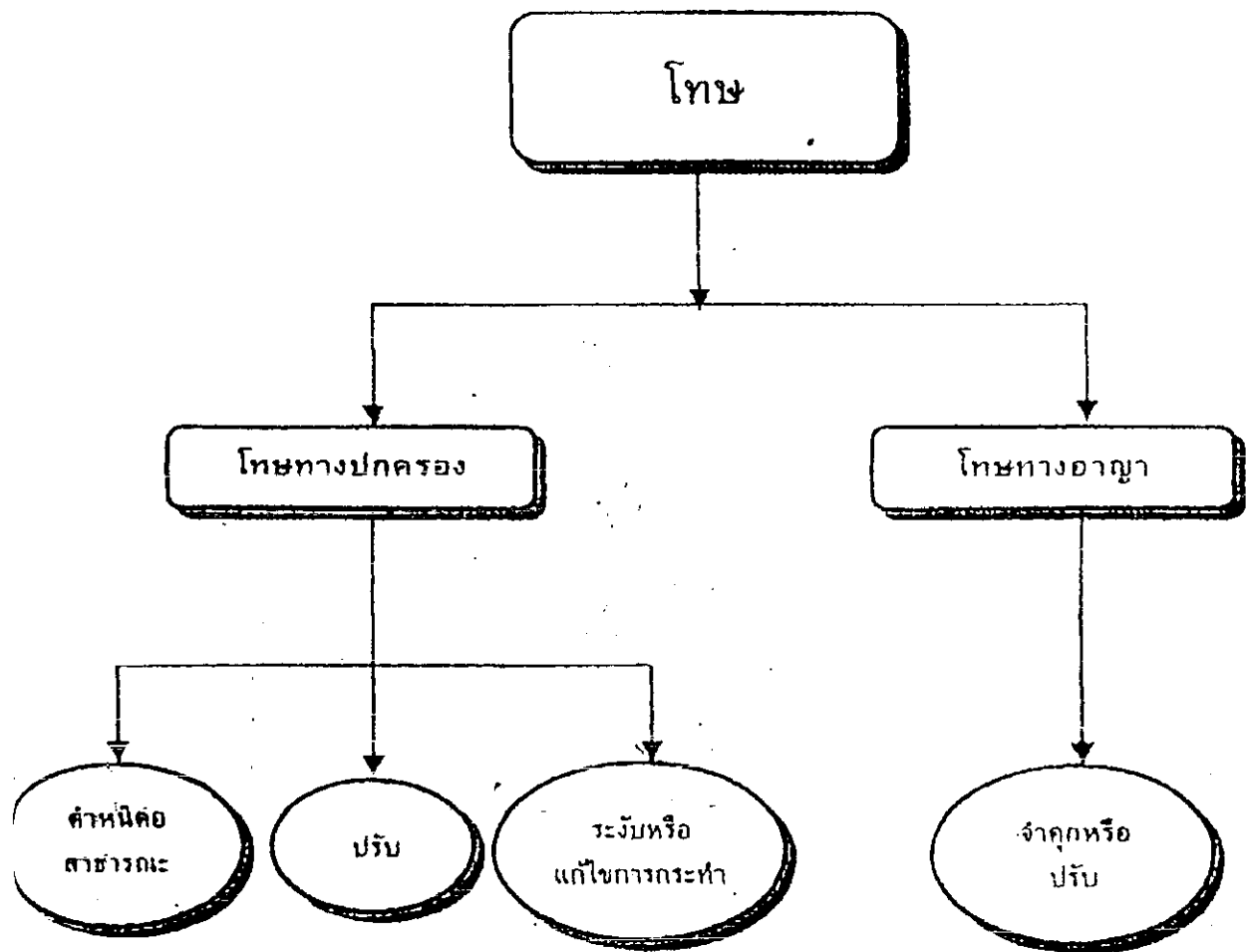
♦ ให้นำใบผลกระทบ
เกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่
ของประชาชน การจราจร
ความเพียงพอของที่จอดรถ
มลภาวะทางอากาศและเสียง
ความเดือดร้อนรำคาญ

กลุ่มกฎหมายและระเบียบ
กฤษฎีกา
กรมการค้าภายใน
มกราคม 2545

โครงสร้างองค์กร

กลุ่มกฎหมายและระเบียบ
กองนิติการ
กรมการค้าภายใน
มกราคม 2545

กลุ่มกฎหมายและระเบียบ
กองนิติการ
กรมการคำภายใน
มกราคม 2545

เปรียบเทียบมาตรการกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีก ของไทยกับของต่างประเทศ

❖ ขออนุญาตการตั้งหรือขยายสาขาพร้อมแผนและโครงการประกอบการค้า
ประเทศเนเธอร์แลนด์ ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น อิตาลี โปแลนด์

❖ กำหนดสถานที่หรือพื้นที่ตั้งโดยคำนึงถึงจำนวนประชากร จำนวนร้านค้าในแต่ละพื้นที่
และการใช้ประโยชน์ที่ดิน ประเทศฝรั่งเศส ญี่ปุ่น ไต้หวัน สเปน เดนมาร์ก

❖ กำหนดขนาดของพื้นที่การประกอบธุรกิจ
ประเทศเดนมาร์ก ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส

❖ การกำหนดวัน เวลา และชั่วโมงในการเปิด-ปิด
ประเทศเนเธอร์แลนด์ ออสเตรีย เดนมาร์ก สเปน ญี่ปุ่น

❖ ให้อำนาจคณะกรรมการเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ของประชาชน
การจราจร ความเพียงพอของที่จอดรถ มลภาวะทางอากาศและเสียง
แรงงานในท้องถิ่น ความเดือดร้อนรำคาญ ประเทศเดนมาร์ก ญี่ปุ่น โปแลนด์

❖ จัดระบบการขนส่ง สิ่งอำนวยความสะดวกและสภาพแวดล้อม
ประเทศญี่ปุ่น เดนมาร์ก

❖ กำหนดห้ามการขายราคต่ำกว่าราคาที่รับซื้อหรือต่ำกว่าทุน
ประเทศฝรั่งเศส ออสเตรีย

❖ สนับสนุนการรวมตัว เงินทุน การพัฒนาขีดความสามารถ
ประเทศอิตาลี สวิตเซอร์แลนด์ ญี่ปุ่น ฮังการี

ที่มา : สำนักงานพาณิชย์ในต่างประเทศ

: กรมเศรษฐกิจ กระทรวงการต่างประเทศ

กลุ่มกฎหมายและระเบียบ

กองนิติการ

กรมการค้าภายใน

มกราคม 2545

การควบคุมการประกอบกิจการค้าปลีก-ค้าส่งในประเทศต่างๆ

ประเทศ	กฎหมายที่เกี่ยวข้อง	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	การควบคุมการประกอบธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่ง		
			ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งขนาดใหญ่	ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งขนาดกลาง	ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งขนาดย่อมและเล็ก
เบลเยียม ^v	na	na	na	na	na
สาธารณรัฐเช็ก	ไม่มี	na	ไม่มี	ไม่มี	ไม่มี
จีน	na	na	- บริษัทต่างชาติต้องลงทะเบียนขอรับใบอนุญาตดำเนินธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งจากรัฐบาลกลาง - กำลังปรับปรุงระเบียบอนุญาตให้นักลงทุนต่างชาติถือหุ้นบางส่วนหรือทั้งหมดหรือเป็นเจ้าของกิจการ SMEs บางอย่างของจีน - กำลังปรับปรุงระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการให้สิทธิพิเศษทางการค้าการลงทุนแก่บริษัทต่างชาติให้เป็นไปตามกฎระเบียบ WTO		
ฝรั่งเศส	กม.ฉบับลง. 27 ธ.ค. 1973 แก้ไขปรับปรุงโดยกม.ฉบับที่ 96-603 ลง.5 ก.ค.1996 (Railfarin Law) กม.ฉบับลง. 29 ธ.ค. 1990	คณะกรรมการระดับภูมิภาคและระดับชาติ	- กำหนดเงื่อนไขให้ผู้ประกอบการต้องขอรับอนุมัติก่อนการก่อสร้าง - การเปิดสถานประกอบการ และการขยายธุรกิจ - ควบคุมพื้นที่เฉพาะที่จำกัดสำหรับการสร้างศูนย์การค้าในเขตงานเมือง	- กำหนดเงื่อนไขให้ผู้ประกอบการต้องขอรับอนุมัติการตั้งสถานีบริการเติมน้ำมัน ไม่ว่าจะ มีพื้นที่ขนาดเท่าใด	

ประเทศ	กฎหมายที่เกี่ยวข้อง	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	การควบคุมการประกอบธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่ง		
			ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งขนาดใหญ่	ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งขนาดกลาง	ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งขนาดย่อมและเล็ก
	กม.ฉบับลง. 29 ธ.ค. 1993		- ให้คณะกรรมการระดับภูมิภาคและระดับชาติพิจารณาอนุมัติคำร้องของผู้ประกอบการ		
กรีซ	na	Department of Kiosk Licenses, Central Prefecture of Athens Prefecture ของแต่ละท้องถิ่น (เทียบเท่ากับหน่วยงานระดับอำเภอของไทย) The Fund of Open Markets, General Secretariat of Commerce	- การกำหนดเวลาเปิดทำการ	- การกำหนดเวลาเปิดทำการ	- คนพิการ หรือภริยาม่าย/บุตรกำพร้าของผู้ที่เสียชีวิตในสงครามเท่านั้น ที่จะสามารถขอรับใบอนุญาตจากรัฐในการดำเนินกิจการจุ่มขายสินค้าเบ็ดเตล็ด (kiosk) ได้ แต่ผู้ได้รับใบอนุญาตสามารถให้บุคคลอื่นเช่ากิจการจากตนได้ - ร้านค้าแผงลอย จะต้องได้รับใบอนุญาตจากรัฐ โดยพิจารณาเหตุผลทางสังคม
อังกฤษ	ไม่มี	na	ไม่มี	ไม่มี	ไม่มี

ประเทศ	กฎหมายที่เกี่ยวข้อง	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	การควบคุมการประกอบธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่ง		
			ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งขนาดใหญ่	ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งขนาดกลาง	ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งขนาดย่อมและเล็ก
อิตาลี	Basic Outlines of the Decree-Law No. 114 of 31 March 1998: Reform of the Disciplines on Commercial Sector (กฎหมายที่ 114 ว่าด้วยการปฏิรูปวินัยในภาคธุรกิจการค้า)	- รัฐบาลแคว้น - เทศบาล (City Council) - สมาคมการค้าและองค์กรพิทักษ์ผู้บริโภค	- การเปิดกิจการของผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดใหญ่ต้องได้รับอนุญาตจากเทศบาล (City Council) และรัฐบาลแคว้น (regional authority) - รัฐบาลแคว้นจะจัดทำมาตรฐานผังเมืองแบ่งเขตพื้นที่เพื่อใช้ประกอบการพิจารณาอนุญาต - เทศบาลและรัฐบาลแคว้นจะรับฟังข้อคิดเห็นจากสมาคมการค้าและองค์กรพิทักษ์ผู้บริโภคในการพิจารณาอนุญาต		- การเปิดกิจการของผู้ประกอบการรายย่อย ไม่ต้องขออนุญาต เพียงให้ส่งแบบฟอร์มแจ้งต่อเทศบาลเท่านั้น - สนับสนุนให้ร้านค้าปลีกขนาดเล็กเปิดกิจการหรือรวมตัวกัน - สนับสนุนให้ร้านค้าปลีกขนาดเล็กจำหน่ายสินค้าเฉพาะประเภทเพื่อลดการแข่งขันกัน
ญี่ปุ่น	กม. City Planning ฉบับแก้ไขเมื่อปี 2541 กม. Large-Scale Retail Store Location (1 มิ.ย. 43)	- METI - องค์กรปกครองท้องถิ่น (ระดับจังหวัดและเมือง)	- กำหนด Zoning ในเมืองสำหรับการจัดตั้งห้างค้าปลีกขนาดใหญ่ (กฎหมาย City Planning และ Large-Scale Retail Store Location) - ผู้ประกอบการต้องจัดประชุมกับชุมชนเพื่อบรรลุเป้าหมายและนำเสนอมาตรการในการลดผลกระทบของการจัดตั้งห้าง		

ประเทศ	กฎหมายที่เกี่ยวข้อง	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	การควบคุมการประกอบธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่ง		
			ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งขนาดใหญ่	ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งขนาดกลาง	ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งขนาดย่อมและเล็ก
ไอร์แลนด์	- กม.ควบคุมการจัดตั้งและดำเนินกิจการ supermarket และ hypermarket - กม.แรงงาน - รัฐสภากำลังพิจารณากม. เกี่ยวกับการจัดตั้งสถานประกอบการค้าขนาดใหญ่	- องค์กรท้องถิ่น	- องค์การระดับท้องถิ่นจะพิจารณาอนุญาตการจัดตั้ง supermarket หรือ hypermarket โดยมีคณะกรรมการประกอบด้วย ผู้แทนจากองค์กรสถาปนิก และผู้แทนผู้ประกอบการในท้องถิ่น - supermarket และ hypermarket ที่มีขนาดไม่เกิน 2,000 ตร.ม. สามารถจะตั้งในท้องถิ่นที่มีประชากรไม่เกิน 20,000 คน - supermarket และ hypermarket ที่มีขนาดตั้งแต่ 2,000 ตร.ม. สามารถจะตั้งในท้องถิ่นที่มีประชากรมากกว่า 20,000 คน - การจัดตั้งร้านค้าที่มีขนาดใหญ่กว่า 1,000 ตร.ม. จะต้องได้รับอนุญาตจากองค์กรท้องถิ่น - สถานประกอบการขนาดใหญ่จะไม่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งในพื้นที่ที่ยังไม่มีแผนการพัฒนาพื้นที่ในระดับท้องถิ่น - กฎหมายแรงงาน กำหนดห้ามสถานประกอบการที่มีแรงงานมากกว่า 5 คน เปิดทำการในวันอาทิตย์		

ประเทศ	กฎหมายที่เกี่ยวข้อง	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	การควบคุมการประกอบธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่ง		
			ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งขนาดใหญ่	ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งขนาดกลาง	ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งขนาดย่อมและเล็ก
โปรตุเกส	กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองและส่งเสริมการแข่งขัน กฎหมายเทศบาล		กำหนดสัดส่วนการครอบครองตลาดของธุรกิจขนาดใหญ่ อาทิ ผู้ประกอบการรายหนึ่งๆ ห้ามมีสัดส่วนครอบครองตลาดในแต่ละประเภทสินค้าหรือบริการเกินร้อยละ 30 และผู้ประกอบการจำนวน 3 รายหรือน้อยกว่า ห้ามมีสัดส่วนตลาดรวมกันแล้วเกินร้อยละ 65	สถานที่ตั้งของ SMEs ในเขตอุตสาหกรรม	
สวีเดน	ไม่มี	The Swedish Business Development Agency (NUTEK) - ให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน	ไม่มี	- SMEs สามารถขอความช่วยเหลือด้านการเงินได้ ในกรณีเพิ่งเริ่มกิจการ (ตามระเบียบของ EU) - กิจกรรมปั้มน้ำมันและอาหาร สามารถขอความช่วยเหลือทางการเงินได้จากเทศบาลท้องถิ่น หากไม่มีธุรกิจนี้ได้รับบริเวณดังกล่าว หรือมีผู้คนอาศัยน้อย	
สวิตเซอร์แลนด์	na	รัฐบาลกลาง และรัฐบาลของแต่ละรัฐ		- จะต้องมิพนักงาณไม่เกิน 250 คน มีความเป็นอิสระไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของบริษัทใหญ่	

ประเทศ	กฎหมายที่เกี่ยวข้อง	หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	การควบคุมการประกอบธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่ง		
			ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งขนาดใหญ่	ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งขนาดกลาง	ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งขนาดย่อมและเล็ก
อังกฤษ	Competition Act (ค.ศ. 1998)	- Small Business Council (เพื่อสนับสนุน SMEs) - หน่วยงาน Fair Trading Act	ห้ามไม่ให้บริษัทใหญ่ที่คุมตลาดปฏิบัติต่อบริษัทที่เล็กกว่าอย่างไม่เป็นธรรม (abuse of a dominant position in a market)		

หมายเหตุ:

กส = ไม่มีข้อมูล

1/ สอท. ได้จัดส่งเอกสารมาให้ดังรายละเอียดแนบ แต่เป็นภาษาฝรั่งเศสทั้งหมด ผู้ที่สนใจสามารถขอรับสำเนาได้ที่กรมเศรษฐกิจ กระทรวงการต่างประเทศ

ที่มา: สรุปจากการรายงานของ สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงบรัสเซลส์

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงปารีส

สถานกงสุลใหญ่ ณ นครกวางโจว

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงปารีส

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงเฮลซิงกิ

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงบูดาเปสต์

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงโรม

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงโตเกียว

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงวอชิงตัน

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงลคอกโฮลิม

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงเบิร์น

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงลอนดอน

รายชื่อเอกสารอ้างอิงประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการ:

๑. ทิศทางธุรกิจค้าปลีกไทย โดย เรวดี รัตนานูบาล, สุนันทา จารุวัฒนชัย, และฝ่ายภาคการผลิต
สาย นโยบายการเงิน ธนาคารแห่งประเทศไทย
๒. รายงานการวิจัย ของบริษัท ศูนย์วิจัยกสิกรไทย จำกัด จำนวน ๓ เรื่อง ประกอบด้วย
 - ค้าปลีกไทยปี ๔๔ : ยักษ์ค้าปลีกขยับ... รายย่อยหวังรัฐช่วยเหลือ
 - โชว์ห่วยปี ๒๐๐๐ : ปรับตัวสู่ยุคใหม่... หรือปล่อยตามยถากรรม
 - ระเบิดสงครามค้าปลีก... จัดกลยุทธ์ยึดส่วนแบ่งตลาด
๓. รายงานระเบียบวาระการประชุมของคณะทำงานศึกษาการประกอบการของธุรกิจค้าปลีก
สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ครั้งที่ ๑/๒๕๔๕ - ครั้งที่ ๔/๒๕๔๕
๔. รายงานการวิจัย เรื่อง แนวทางการปรับตัวของธุรกิจค้าปลีกในท้องถิ่นจากการรุกคืบของกลุ่มทุน
ขนาดใหญ่ ของ คณะนักศึกษาลัทธิสูตรปริญาโททางการจัดการภาครัฐและเอกชน
คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันพัฒนบริหารศาสตร์ MPPM 2
(ภาคพิเศษ) สี่คิ้ว นครราชสีมา พฤศจิกายน ๒๕๔๓
๕. การค้าปลีกของไทย แนวโน้ม ปัญหา และแนวทางแก้ไข
โดย ว่าที่ร้อยโท จิตร ศิริธรรานนท์ ประธานหอการค้าเขต 5
กรรมการหอการค้าไทย

หอการค้าจังหวัดนครสวรรค์

(11)

005/87 ถนนเอเชีย อ.เมือง จ.นครสวรรค์ 60000 (081) 221781 โทรสาร. (080) 221791

THAI CHAMBER OF COMMERCE 005/87 ASIA ROAD, NAKHON SAWAN 60000 TEL (081) 221781, 221791 FAX (080) 221791

ที่ทว.013/2545

พ.๑๖

ฝ่ายบริหารงานทั่วไป

กองส่งเสริมการค้า

8 กุมภาพันธ์ 2545

รับที่ 490/ 95

วันที่ 21, ก.พ. 95

ในฝ่าย 2

เป็นลาย

เรื่อง ขอให้ระงับการอนุญาต ก่อสร้างอาคาร พังปึกฉี นครสวรรค์

เรียน ประธานกรรมการ การพาณิชย์ ต.ราชธานี

ด้วยข้าพเจ้ามีนามว่าจากหอการค้าจังหวัดนครสวรรค์ ในฐานะเป็นตัวแทนองค์กรในท้องถิ่น ได้มีการประชุมปรึกษาหารือ เพื่อต่อต้านการก่อกวนการค้า โดยคณะพังปึกฉี ที่กำลังยื่นขออนุญาตเพื่อดำเนินการก่อสร้างอาคารบริเวณที่ดินที่แยกเชิงสะพานนาครีวงศ์ ตามมาตรา 39 ภายในเขตเทศบาลนครสวรรค์ ซึ่งมีมติที่ประชุมสรุปประเด็นปัญหาที่ก่อกวน คือ

1. การก่อสร้างในเขตเทศบาลจะก่อให้เกิดปัญหาการจราจรอย่างรุนแรง มีผลกระทบต่อวิถีชีวิตคนส่วนใหญ่ ซึ่งปัจจุบันบริเวณดังกล่าวก็มีความรุนแรงของการจราจรอยู่แล้ว และใกล้กับโรงเรียนถึง 5 แห่ง
2. เป็นการทำลายระบบเศรษฐกิจค้าปลีกในจังหวัดนครสวรรค์ทั้งจังหวัด
3. ในปัจจุบัน ร้านค้าปลีกและค้าส่ง มีความเพียงพอต่อการบริโภคของประชากรภายในจังหวัดอยู่แล้ว
4. ผู้ประกอบการค้าปลีก ไม่ยอมเสียภาษีภายในท้องถิ่นที่มาตั้งดำเนินการ ซึ่งก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมของสังคม และ ไม่สนองนโยบายการกระจายอำนาจของรัฐบาล
5. การอ้างว่าเพื่อให้ผู้บริโภคมีทางเลือกมากยิ่งขึ้น และได้ซื้อสินค้าราคาถูก ซึ่งไม่เป็นความจริง เพราะแต่เดิมผลิตภัณฑ์จากแหล่งเดียวกัน เพื่อแข่งธุรกิจค้าปลีกใช้วิธีลดราคาใช้จ้ออื่น ๆ แทน ซึ่งล้วนไม่ก่อให้เกิดการสร้างงาน มีผลกระทบต่อสังคมในภาพกว้างมากกว่า และราคาสินค้าถูกกว่าก็ถูกอยู่แล้ว เนื่องจากการแข่งขันกันเองภายในจังหวัด
6. โดยอ้างว่าเพื่อให้เกิดการลงทุน และการจ้างงานในท้องถิ่นก็ไม่เป็นความจริง เพราะเมื่อร้านค้าย่อยล้มตายเป็นการทำให้การลงทุนของท้องถิ่นลงไป แล้วไปเพิ่มทุนของร้านค้าแทน การจ้างงานก็เช่นกัน เมื่อร้านค้าย่อยเลิกกิจการ คนงานต้องตกงานและธุรกิจค้าปลีกก็ใช้คนจำนวนน้อย จึงไม่เกิดการจ้างงาน
7. ธุรกิจค้าปลีกค้าส่งขนาดใหญ่ เมื่อเข้ามาอยู่ในเขตเทศบาลย่อมก่อให้เกิดมลภาวะทางเสียง ควันพิษ ขยะมูลฝอย น้ำเสีย เป็นจำนวนมาก ก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมโดยส่วนรวมยิ่งขึ้น
8. ในประเทศที่พัฒนาแล้ว ต่างก็มีมาตรการกีดกันทางการค้าทุกประเทศ โดยใช้กฎหมายท้องถิ่นที่จะดูแลปกป้องธุรกิจของท้องถิ่นตนเองทั้งสิ้น พวกข้าพเจ้าเห็นว่าจังหวัดนครสวรรค์ ก็สมควรที่จะใช้การบริหารบ้านเมืองจะต้องดูแลรักษาผลประโยชน์ของท้องถิ่นส่วนรวมเช่นกัน เพื่อให้มีวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่นถูกทำลายลง เพราะวัฒนธรรมของต่างชาติ

หอการค้าจังหวัดนครสวรรค์ สร้างสรรค์บริการธุรกิจ ส่งเสริมเศรษฐกิจให้รุ่งเรือง

หอการค้าจังหวัดนครพนม

605/67 ถ.สายเอเชีย อ.เมือง จ.นครพนม 60000 โทร. (056) 224880, 221791 โทรสาร. (056) 221791

NAKHONPHAN CHAMBER OF COMMERCE 605/67 ASIA ROAD AMPHUR MUANG NAKHONPHAN 60000 TEL (056) 224880, 221791 FAX (056) 221791

พ.๑๐๖

9. เมื่อจากทางรัฐบาลเอง ก็กำลังมีนโยบายจะออกกฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่ง ข้ามชาติ จึงขอให้ระมัดระวังเพื่อรอตามกฎหมายใหม่ ซึ่งจะก่อให้เกิดผลดีกับทุกฝ่าย
10. หากมีความจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ก็ขอให้ธุรกิจของข้ามชาติขนาดใหญ่ ต้องออกไปตั้งรกรากนอกเขตเมือง โดยห่างออกไปจากเขตเทศบาลนครพนม นครสวรรค์ ไม่ต่ำกว่า 20 กิโลเมตร

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และดำเนินการ

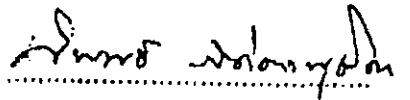
ขอแสดงความนับถือ

(นายอุทตนา กาญจนวงศ์ชัย)
ประธานหอการค้าจังหวัดนครพนม

(นายไพโรจน์ สิตกานนท์)
ประธานชมรมธุรกิจจังหวัดนครพนม

(นายนิพนธ์ ธีธากานนท์)
ประธานชมรมร้านค้าเพชรทองจังหวัดนครพนม

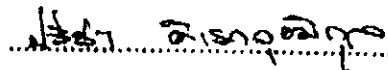
(นายเลิศ ชิตวงศ์พานิช)
ประธานชมรมผู้ค้าผ้าเปิดตลาดริมแม่น้ำ

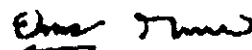
(ท.พ. ฐานันท์ หวังปรีดาเลิศกุล)
ประธานชมรมโรงแรมจังหวัดนครพนม

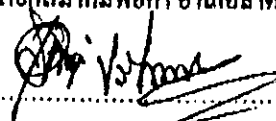
(นายจิระวิทย์ กุณันทกานต์)
รองประธานสภาวัฒนธรรมจังหวัดนครพนม

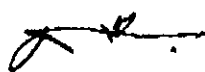
(นายปรีชา คีรีกุล)
ประธานชมรมรถยนต์-อะไหล่ จังหวัดนครพนม

(นายอุทตนา กาญจนวงศ์ชัย)
นายกสมาคมพ่อค้าอำเภอปลาปาก

(นายธำรงค์ ปิรัชญพงศ์)
ประธานมูลนิธิปากน้ำโพประชานุเคราะห์

(นายตันติ กุณาวงศ์)
ประธานชมรมห้างสรรพสินค้าภูธร

นครพนมสร้างสรรคบริการธุรกิจ ส่งเสริมเศรษฐกิจให้รุ่งเรือง

ด้านเศรษฐกิจชุมชน

เนื่องจากข้อเท็จจริงเป็นที่ปรากฏแน่ชัดแล้วว่า นับตั้งแต่ธุรกิจค้าปลีกขนาดใหญ่ถือกำเนิดขึ้นในโลกนี้ ทำให้ธุรกิจค้าปลีกขนาดเล็กซึ่งประชาชนทั่วไปได้ประกอบกิจการมานานหลายชั่วอายุคนต้องพึ่งพาตายลงโดยสิ้นเชิง ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมากต่อชุมชนนั้นๆ ทั้งทางเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม สังคม จารีตประเพณี สำหรับจังหวัดกาญจนบุรี นั้น ธุรกิจค้าปลีกขนาดเล็กของชุมชนดังกล่าวได้อยู่คู่กับชาวกาญจนบุรีมาช้านานหลายชั่วอายุคน สร้างงานสร้างรายได้หมุนเวียนอยู่กับชาวกาญจนบุรี ก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรือง จารีตประเพณีอันดีงาม ความสัมพันธ์อันดีของชุมชน ตลอดจนมาตราบนานทุกวันนี้ สินค้าจะแพงหรือจะถูกก็เกิดจากการแข่งขันกันอย่างเป็นธรรม และเหมาะสมระหว่างผู้ผลิต ผู้ขาย ผู้ซื้อ ผู้บริโภค ทั้งนี้โดยมิได้มีการผูกขาด เขารัดเขาเปรียบกันแต่อย่างใด

การที่ห้างเทสโก้ โลตัส เปิดกิจการดังกล่าว ย่อมทำให้ธุรกิจค้าปลีกรายย่อยของชาวกาญจนบุรีดังกล่าวต้องปิดกิจการลงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังเช่นที่ได้เกิดขึ้นมาแล้วในชุมชนต่างๆทั่วโลก กิจการการค้าปลีกของประชาชนชาวจังหวัดกาญจนบุรีนับพันนับหมื่นคนจะไม่มีการทำและไม่มีการขายได้อีกต่อไป อันจะเกิดผลกระทบโดยตรงทางเศรษฐกิจ และสังคม ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนจังหวัดกาญจนบุรี และของประเทศชาติต่อไป

ชีวิตความเป็นอยู่ สุขภาพอนามัย สิ่งแวดล้อม และการจราจร

บริเวณที่ห้างเทสโก้ โลตัส จะเปิดทำการนั้น ตั้งอยู่บนถนนสายหลักของจังหวัดกาญจนบุรี อยู่ในเขตชุมชนหนาแน่น เป็นศูนย์กลางการปกครองของจังหวัดกาญจนบุรี เนื่องจากใกล้โรงพยาบาลขนาดใหญ่ ศาลากลางจังหวัด ศูนย์กลางสถานที่ราชการ สถานศึกษาของเด็กและเยาวชนหลายแห่ง ปัจจุบันบริเวณดังกล่าวมีปัญหาสิ่งแวดล้อม และมลภาวะทางด้านอากาศ การจราจร มากอยู่แล้ว หากมีการก่อตั้งห้างเทสโก้ โลตัส ขึ้นอีก จะมีผลกระทบทางด้านภาวะสิ่งแวดล้อมเพิ่มขึ้นเกินกว่าที่จะแก้ไขได้ในอนาคต อันเป็นผลเสียโดยตรงต่อชีวิต ความเป็นอยู่ของประชาชนชาวกาญจนบุรี โดยเฉพาะต่อคนไข้ในโรงพยาบาล ประชาชนผู้มาติดต่อราชการ ปัญหาการจราจรติดขัด ล้นเบียดของเชื้อเพลิง และก่อให้เกิดมลภาวะ จึงเห็นได้ว่าสถานที่ก่อสร้างห้างเทสโก้ โลตัส ดังกล่าวไม่มีความเหมาะสมในหลายๆด้านตามที่ได้เวียนมาข้างต้น

ปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ เด็ก และเยาวชนชาวกาญจนบุรี ซึ่งอยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียนจะมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ไม่เหมาะสม สิ่งต่างๆเหล่านี้หากเกิดขึ้นแล้วผลเสียหายที่ตามมาเกินกว่าประโยชน์ที่ชาวกาญจนบุรีจะได้รับจากการ ชื้อบะหมี่ในราคาถูกลง

ของละ ๕ - ๑๐ สตางค์มากมายนัก และความจริงราคาสินค้าที่ห้างค้าปลีกขายใหญ่กว่าห้างว่า
ขายถูกกว่าชุมชนผู้ค้าปลีกขายชื่อนั้น ก็ได้เกิดขึ้นจากภาวะค้าที่เป็นธรรม หรือการเสียลดละกำไร
ของนายทุนค้าค้าแต่อย่างใด แต่เกิดจากการที่นายทุนข้ามชาติเหล่านั้นได้เปรียบทาง
ด้านเงินทุน ปีนังคับทางตรง และทางอ้อม เชื้อดเชื้อนเลือดเนื้อของคนไทยซึ่งเป็นข้าพพลายเซอร์
หรือโรงงานผู้ผลิตสินค้า ด้วยการกดราคาให้ต่ำลงอย่างไม่เป็นธรรม ซึ่งไม่นานกิจการของข้าพพลาย
เซอร์คนไทยเหล่านั้นก็ต้องปิดกิจการลง เช่นเดียวกับกิจการค้าปลีกขายชื่อนั้น เนื่องจาก
ถูกต่างค้าอุปเลือดเนื้อไปทีละน้อยทุกวัน การกระทำดังกล่าวจึงขัดต่อพระราชบัญญัติการแข่งกัน
ทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ นอกจากนี้ การที่กล่าวอ้างว่า ชาวกาญจนบุรีจะมีงานทำในห้างเทสโก้ โล
คัส ที่จะมีขึ้นนั้น งานซึ่งเกิดขึ้นในฐานะลูกจ้าง ให้แรงงานเพียงไม่กี่ร้อยคน กับคนที่กิจการค้า
ปลีกขนาดเล็กของชุมชน ซึ่งเป็นกิจการของครอบครัวชาวกาญจนบุรีนับพันนับหมื่นคน ซึ่งได้ทำกิจ
การต่อเนื่องกันมานานหลายชั่วอายุคน ต้องล้มสลายไปนั้น ใครจะรับผิดชอบ ?

ปัจจุบัน ทุกประเทศทั่วโลกได้ตระหนักแล้วว่า ธุรกิจค้าปลีกขนาดใหญ่ดังกล่าวไม่
เป็นผลดีต่อประชาชนของตนแม้แต่น้อย แม้แต่ประเทศของเจ้าของกิจการค้าปลีกขนาดใหญ่ดัง
กล่าวนี้เอง ก็ได้ปิดกันจำกัด ห้ามมิให้กิจการลักษณะดังกล่าวเปิดดำเนินการในประเทศตนได้
โดยอิสระ เพื่อปกป้องธุรกิจค้าปลีกขนาดเล็กของตนต้องถูกทำลายไป โดยผลักดันให้ไปเปิดดำเนินการ
กิจการในประเทศด้อยพัฒนาแทน แล้วประเทศไทยแล้ว มีใครคิดปกป้องหรือไม่ !

การขออนุญาตก่อสร้างอาคารห้างเทสโก้ โลคัส

พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติให้ผู้ประกอบการจะก่อสร้าง
อาคารจะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตาม มาตรา ๒๕
แต่เนื่องจาก ห้างเทสโก้ โลคัส ทราบดีว่า สถานที่ที่จะทำการก่อสร้างห้างเทสโก้ โลคัส ชาว
กาญจนบุรี ดังกล่าว อยู่ในทำเลที่ไม่เหมาะสมตามกฎหมายที่จะก่อสร้างได้ จึงพยายามหลีกเลี่ยง
กฎหมาย โดยอาศัยช่องว่างตามมาตรา ๓๔ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒
ซึ่งรัฐบัญญัติขึ้นโดยมีเจตนารมณ์เพื่อเป็นการป้องกันมิให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นประพฤติมิชอบกลับ
แก่งัดประชาชนที่ประสงค์จะก่อสร้างอาคารบ้านเรือนโดยไม่ตรวจสอบแปลนหรือรายการประกอบ
คำขออนุญาตภายในเวลาพอสมควร กฎหมายจึงเปิดช่องทางให้ประชาชนผู้ถูกริด ไร้สิทธิตาม
มาตรา ๓๔ ทวิ นี้ แต่ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ ไม่ปรากฏว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นเจ้าพนักงานท้องถิ่น

กั้นแกลังห้างเทศโก้ โตดัล แต่อย่างใด โดยห้างเทศโก้ โตดัล ได้ยื่นขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร ตามมาตรา ๒๕ ต่อเทศบาลเมืองกาญจนบุรี เมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๔ แต่ปรากฏว่า ขณะอยู่ในระหว่างตรวจสอบแบบและคำขอของเจ้าพนักงานอยู่นั้น ในวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๔๕ โดยไม่มีเหตุอันสมควร ห้างเทศโก้ โตดัล ได้แจ้งยกเลิกการขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารตาม มาตรา ๒๕ นั้นเสีย และเปลี่ยนเป็นการแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบตามมาตรา ๓๔ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.๒๕๒๒ แทน เพื่อให้เจ้าพนักงานตรวจสอบแบบก่อสร้างโดยรอบ ทั้งนี้โดยเจตนาหลีกเลี่ยงกฎหมายโดยชัดแจ้ง และไว้สิทธิตามมาตรา ๓๔ ทวิ แห่งพระราช บัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.๒๕๒๒ อันเป็นการขัดต่อเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติควบคุม อาคาร พ.ศ.๒๕๒๒ ปรากฏตามเอกสารที่แนบมาพร้อมหนังสือฉบับนี้

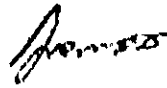
อย่างไรก็ตาม การแจ้งการก่อสร้างดังกล่าวตามมาตรา ๓๔ ทวิ แห่งพระราช บัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.๒๕๒๒ เจ้าพนักงานท้องถิ่นคงมีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบ เอกสาร และข้อมูลที่แจ้งไว้ว่าถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.๒๕๒๒ กฎกระทรวง หรือข้อบัญญัติท้องถิ่น หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง หากไม่ถูกต้องเจ้า พนักงนท้องถิ่นคงมีอำนาจสั่งให้แก้ไขภายในกำหนด ๗ วัน หรือภายใน ๑๒๐ วัน นับแต่วันที่เริ่ม ดำเนินการก่อสร้าง ทั้งนี้ตามบทบัญญัติในมาตรา ๓๔ ตรี แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.๒๕๒๒ แต่ปรากฏว่า จนบัดนี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นหากได้ตรวจสอบความถูกต้อง และแจ้ง ความไม่ถูกต้องของบริเวณก่อสร้าง หรือแบบแปลนการก่อสร้างแต่อย่างใด อันจะเป็นเหตุให้การ แจ้งการก่อสร้างอาคารดังกล่าวของห้างเทศโก้ โตดัล ถือเป็นการได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างโดยรอบ แล้ว อันจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อประเทศชาติได้ต่อไปในอนาคต

อำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๓๔ ตรี ดังกล่าว คณะกรรมการ การพาณิชย์ ภาาผู้แทนราษฎร ได้มีมติลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๔๕ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นนำ พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๔ และมาตรา ๔ มาบังคับใช้ควบคุมการก่อ สร้างอาคาร โดยให้อำนาจของค์กรส่วนท้องถิ่น เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบลสามารถออกข้อ บัญญัติได้เอง และได้แจ้งให้นายกเทศมนตรีเมืองกาญจนบุรีทราบแล้ว เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๔๕ ปรากฏตามเอกสารที่แนบมาพร้อมหนังสือฉบับนี้ แต่จนบัดนี้ เทศบาลเมืองกาญจนบุรี หาได้ปฏิบัติตามมติดังกล่าวแต่อย่างใด อันจะยังผลให้ประเทศชาติได้รับความเสียหายในอนาคต

ด้วยเหตุดังได้กราบเรียนมาดังกล่าวข้างต้น ข้าพเจ้า และชาวกาญจนบุรี จึงขอ
ผ่านในฐานะผู้แทนราษฎรชาวกาญจนบุรี ไปรษณีย์จังหวัด หน้าที่ และความรับผิดชอบของท่านอันมี
ต่อชาวกาญจนบุรี และประเทศชาติ ได้โปรดพิจารณาไปนื่องการรุดานทางเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม การจราจร มลภาวะ และไปรษณีย์ควั่งงให้เทศบาลเมืองกาญจนบุรี ปฏิบัติตามมติของคณะ
กรรมาธิการการพาณิชย์ สภาผู้แทนราษฎร ฉบับลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๕ โดยเคร่งครัดด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(นายบุญชู วิวัฒนาพร)

ประธานหอการค้าจังหวัดกาญจนบุรี ๐๑-๕๕๕ ๔๙๖๕

5 มีนาคม 2545

เรื่อง รอเสนอญัตติ เรื่อง ขอให้สภาผู้แทนราษฎรร่วมกันพิจารณาดังคณะกรรมการวิสามัญเพื่อ
พิจารณาศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาลักษณะของธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งไทย
กรณีการขยายธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งของต่างชาติในประเทศไทย

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งเป็นธุรกิจที่มีการขยายตัวอย่างมากในช่วง 4-5 ปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งธุรกิจประเภทค้าส่งของกลุ่มทุนต่างชาติที่แผ่ขยายตัวสู่ภูมิภาคทั่วประเทศ ทำให้ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งขนาดกลางและขนาดเล็กของผู้ประกอบการไทยได้รับผลกระทบ เนื่องจากไม่สามารถแข่งขันได้ทั้งทางด้านราคาสินค้า มาตรฐานในการให้บริการรวมถึงแนวทางการบริหารงานและการตลาด จึงมีธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งขนาดกลางและขนาดเล็กทั่วประเทศปิดกิจการเป็นจำนวนมาก ด้วยไม่สามารถแบกรับภาระในแข่งขันได้ ทำให้ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งในปัจจุบันมีลักษณะค่อนข้างผูกขาดอยู่ในกลุ่มผู้ประกอบการต่างชาติ และมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง จึงเห็นว่สภาผู้แทนราษฎรสมควรที่จะตั้งคณะกรรมการวิสามัญเพื่อพิจารณาศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาลักษณะของธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งไทยกรณีการขยายธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งของต่างชาติในประเทศไทย เพื่อให้ผู้ประกอบการไทยสามารถแข่งขันในตลาดค้าปลีก-ค้าส่งได้อย่างเป็นธรรม และเพื่อผลักดันให้นโยบายของรัฐบาลในการดำเนินการเพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็กล้มเป็นกลไกสำคัญต่อการกระตุ้นตัวทางเศรษฐกิจของประเทศประสบผลสำเร็จ

ด้วยเหตุดังกล่าว ข้าพเจ้าจึงขอเสนอญัตตินี้มาตามข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2544 ข้อ 41 เพื่อให้สภาผู้แทนราษฎรร่วมกันพิจารณาดังคณะกรรมการวิสามัญเพื่อพิจารณาศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาลักษณะของธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งไทยกรณีการขยายธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่งของต่างชาติในประเทศไทย ส่วนเหตุผลและรายละเอียดข้าพเจ้าจะได้ชี้แจงในที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(นายสมชัย จัตุรทัตมนตรี)

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พรรคชาติพัฒนา

จังหวัดนครราชสีมา

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง
พ.ศ.

หลักการ
ให้มีกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง

เหตุผล

โดยที่ธุรกิจค้าปลีกค้าส่งเป็นภาคเศรษฐกิจที่สำคัญต่อระบบเศรษฐกิจส่วนรวมของประเทศ ได้ประสบปัญหาและรับผลกระทบจากการแข่งขันที่รุนแรงทั้งภายในประเทศ และต่างประเทศ ประกอบกับการค้าปลีกค้าส่งยังมิได้มีการจัดระเบียบการค้าไว้ หากนิ่งเข้าไปอาจเกิดผลกระทบต่อเศรษฐกิจโดยรวม และผู้บริโภค จึงสมควรมีกระบวนการพัฒนาให้ธุรกิจค้าปลีกค้าส่งเข้มแข็ง และจัดระบบธุรกิจให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจในแต่ละท้องถิ่น รวมทั้งให้ผู้บริโภคมีทางเลือกในแหล่งจัดซื้อและการบริโภคสินค้า จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ พระราชบัญญัตินี้มิให้บังคับแก่ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น หรือกิจการที่กำหนดโดยกฎกระทรวง ซึ่งอาจกำหนดให้ยกเว้นการใช้บังคับทั้งฉบับหรือแต่เฉพาะบทบัญญัติหนึ่งบทบัญญัติใดของพระราชบัญญัตินี้ก็ได้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวงและประกาศ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงและประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

คณะกรรมการกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง

มาตรา ๖ ให้มีคณะกรรมการกลางกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง เรียกโดยย่อว่า “กกค.” ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ เป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม ปลัดกระทรวงสาธารณสุข เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ผู้แทนสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย ผู้แทนสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ผู้แทนสมาคมที่มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภค และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีความรู้และประสบการณ์ทางนิติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ พาณิชยศาสตร์ การบริหารธุรกิจ การค้าระหว่างประเทศ มีจำนวนไม่น้อยกว่าสี่แต่ไม่เกินหกคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง โดยต้องแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิภาคเอกชนไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งเป็นกรรมการ และอธิบดีกรมการค้าภายใน เป็นกรรมการและเลขานุการ

มาตรา ๗ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๖ มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระหรือในกรณีที่ได้มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มขึ้นในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนหรือเป็นกรรมการเพิ่มขึ้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งไว้แล้ว

เมื่อครบกำหนดตามวาระในวรรคหนึ่ง หากยังมิได้มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่ ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่ากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

มาตรา ๘ นอกจากพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๗ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) รัฐมนตรีให้ออกเพราะมีความประพฤติเสื่อมเสีย บกพร่องต่อหน้าที่ หรือหย่อนความสามารถ

(๔) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๕) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๖) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

มาตรา ๙ การประชุมให้เป็นไปตามระเบียบการที่ กกค. กำหนด

การนัดประชุมต้องทำเป็นหนังสือและแจ้งให้กรรมการทุกคนทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามวัน เว้นแต่กรรมการนั้นจะได้ทราบการบอกนัดในที่ประชุมแล้ว กรณีดังกล่าวนี้จะทำหนังสือแจ้งนัดเฉพาะกรรมการที่ไม่ได้มาประชุมก็ได้

บทบัญญัติในวรรคสองมิให้นำมาใช้บังคับในกรณีมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนซึ่งประธานกรรมการจะนัดประชุมเป็นอย่างอื่นก็ได้

มาตรา ๑๐ การประชุม กกค. ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม

กรณีที่การประชุมครั้งใดต้องเลื่อนมาเพราะไม่ครบองค์ประชุม หากได้มีการนัดประชุมเรื่องนั้นอีกภายในสิบสี่วันนับแต่วันนัดประชุมที่เลื่อนมา และการประชุมครั้งหลังนี้มีกรรมการประชุมไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของจำนวนกรรมการทั้งหมดให้ถือว่าเป็นองค์ประชุม

ให้ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ในกรณีที่ประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๑ ในการประชุมต้องมีรายงานการประชุมเป็นหนังสือ

ถ้ามีความเห็นแย้งให้บันทึกความเห็นแย้ง พร้อมเหตุผลไว้ในรายงานการประชุม และถ้ากรรมการฝ่ายข้างน้อยเสนอความเห็นแย้งเป็นหนังสือก็ให้บันทึกไว้ด้วย

มาตรา ๑๒ ถ้าปรากฏภายหลังว่ากรรมการใน กกค. ขาดคุณสมบัติอันเป็นเหตุให้ผู้นั้นต้องพ้นจากตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่งเช่นว่านี้ไม่กระทบกระเทือนถึงการใดที่ผู้นั้นได้ปฏิบัติไปตามอำนาจหน้าที่

มาตรา ๑๓ ในการพิจารณาของ กกค. ตามมาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ หากกรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสียใดๆ ในเรื่องที่พิจารณา ห้ามมิให้เข้าร่วมพิจารณาในเรื่องนั้น

ในการพิจารณาตามวรรคหนึ่ง กรรมการอาจถูกคัดค้านได้ เพราะเหตุที่ตนมีส่วนได้เสียไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมในเรื่องที่พิจารณานั้น

เมื่อมีการณิตามวรรคสองให้ประธานกรรมการเรียกประชุมคณะกรรมการเพื่อพิจารณาเหตุที่คัดค้านนั้น ในการประชุมดังกล่าวกรรมการที่ถูกคัดค้านเมื่อได้ชี้แจงข้อเท็จจริง และตอบข้อซักถามแล้วต้องออกจากที่ประชุม ในระหว่างที่กรรมการผู้ถูกคัดค้านต้องออกจากที่ประชุมให้ถือว่าคณะกรรมการนั้นประกอบด้วยกรรมการทุกคนที่ไม่ถูกคัดค้าน

ถ้าที่ประชุมมีมติให้กรรมการผู้ถูกคัดค้านปฏิบัติหน้าที่ต่อไปด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของกรรมการที่ไม่ถูกคัดค้าน ก็ให้กรรมการผู้นั้นปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้ มติดังกล่าวให้กระทำโดยวิธีลงคะแนนลับและให้เป็นที่สุด

การยื่นคำคัดค้านและการพิจารณาคัดค้านให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๔ การพิจารณาหรือมติใดๆ ของกรรมการที่ได้กระทำไปก่อนหยุดการพิจารณาหรือมีคำสั่งมิให้เข้าร่วมในการพิจารณาของ กกค. ย่อมไม่เสียไป

มาตรา ๑๕ บทบัญญัติมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ ไม่ให้นำมาใช้บังคับกับกรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วน หากปล่อยให้ล่าช้าไปจะเสียหายต่อประโยชน์สาธารณะหรือสิทธิของบุคคลจะเสียหายโดยไม่มีทางแก้ไขได้

มาตรา ๑๖ กกค. มีอำนาจและหน้าที่กำหนดนโยบายและแผนงานกำกับดูแลการประกอบธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่ง ตลอดจนการส่งเสริมและพัฒนาธุรกิจ เพื่อประโยชน์ต่อเศรษฐกิจการค้าของประเทศและการพัฒนาศักยภาพในการแข่งขัน และให้มีอำนาจหน้าที่ในทุกท้องที่ทั่วราชอาณาจักร ดังต่อไปนี้ด้วย

(๑) กำหนดให้ธุรกิจประเภทหนึ่งประเภทใดที่มีลักษณะหรือขนาดของธุรกิจตามที่กำหนดเป็นธุรกิจที่ถูกควบคุมตามมาตรา ๒๘

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการขออนุญาตตั้งหรือขยายสาขา และการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบตามมาตรา ๓๒

(๓) กำหนดหลักเกณฑ์การลงโทษทางปกครองตามมาตรา ๔๕

(๔) เชิญบุคคลหนึ่งบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริง คำอธิบาย คำแนะนำ หรือความเห็น

(๕) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของ กกค.

มาตรา ๑๗ ให้มีคณะกรรมการส่วนจังหวัดกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง เรียกโดยย่อว่า “กกจ.” ประกอบด้วยบุคคลดังต่อไปนี้

(๑) ในเขตกรุงเทพมหานครให้ กกค. ทำหน้าที่คณะกรรมการส่วนจังหวัดกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง กรุงเทพมหานคร

(๒) ในเขตจังหวัดอื่น ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นประธานกรรมการ โยธาธิการ จังหวัด ผังเมืองจังหวัด ผู้แทนหอการค้าจังหวัด ผู้แทนสภาอุตสาหกรรมจังหวัด นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ผู้แทนสมาคมการค้าที่มีวัตถุประสงค์ส่งเสริมการประกอบธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง ผู้แทนสมาคมที่มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภค และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีความรู้และประสบการณ์ทางนิติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ พาณิชยศาสตร์ การบริหารธุรกิจ การค้าระหว่างประเทศ มีจำนวนไม่น้อยกว่าห้าคนแต่ไม่เกินเจ็ดคนซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้ง โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิจากภาคเอกชนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง เป็นกรรมการ และพาณิชย์จังหวัดเป็นกรรมการและเลขานุการ และหัวหน้าสำนักงานการค้าภายในจังหวัด กรรมการค้าภายในเป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

กรณีจังหวัดใดไม่มีสภาอุตสาหกรรมจังหวัดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งผู้แทนสมาคมการค้าที่มีวัตถุประสงค์ส่งเสริมการประกอบธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง เป็นกรรมการ

มาตรา ๑๘ การแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๑๗ (๒) ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดสรรหาและจัดทำบัญชีรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิเสนอให้ กกค. เห็นชอบ ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ กกค. กำหนด

มาตรา ๑๙ ให้ กกค. มีอำนาจหน้าที่ในเขตจังหวัดของตน ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอแนะต่อ กกค. ในการกำหนดให้ธุรกิจประเภทหนึ่งประเภทใดเป็นธุรกิจที่ถูกควบคุมตามมาตรา ๒๘

(๒) กำหนดมาตรการให้ผู้ประกอบธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่งที่ถูกควบคุมปฏิบัติตาม มาตรา ๓๐

(๓) กำหนดมาตรการส่งเสริมสนับสนุนการประกอบธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่งตาม มาตรา ๓๑

(๔) พิจารณาคำขออนุญาตตั้งหรือขยายสาขาตามมาตรา ๓๓

(๕) สั่งการให้ผู้ประกอบธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่ง ระงับ หยุดหรือแก้ไขปรับปรุง การกระทำตามมาตรา ๓๗

(๖) กำหนดวิธีการและขั้นตอนการลงโทษทางปกครองตามมาตรา ๔๕

(๗) พิจารณาเรื่องที่มีการร้องเรียนตามมาตรา ๒๒ (๔)
 (๘) เชิญบุคคลหนึ่งบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริง คำอธิบาย คำแนะนำหรือความเห็น
 (๙) ปฏิบัติตามประกาศหรือคำสั่งของ กกค. และปฏิบัติอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่ กกค. มอบหมาย

(๑๐) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของ กกค.
 การใช้อำนาจตามวรรคหนึ่งของ กกค. จะขัดหรือแย้งกับกรณีที่ กกค. กำหนด
 ตามมาตรา ๑๖ ไม่ได้

มาตรา ๒๐ ให้นำความในมาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑
 มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ มาใช้บังคับกับการดำรงตำแหน่ง การพ้น
 จากตำแหน่งและการประชุมของ กกค. โดยอนุโลม

มาตรา ๒๑ กกค. หรือ กกค. อาจแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาและ
 เสนอความเห็นหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่มอบหมาย แล้วรายงานต่อ กกค. หรือ
 กกค. ก็ได้ และให้นำความในมาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔
 และมาตรา ๑๕ มาใช้บังคับกับการประชุมของคณะกรรมการโดยอนุโลม

หมวด ๒

สำนักงานคณะกรรมการกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง

มาตรา ๒๒ ให้กรมการค้าภายใน กระทรวงพาณิชย์ ทำหน้าที่เป็นสำนักงาน
 เลขานุการของคณะกรรมการกลางกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง และสำนักงานเลขานุการคณะ
 กรรมการส่วนจังหวัดกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง กรุงเทพมหานคร เรียกโดยย่อว่า “สำนักงาน
 กกค.” โดยมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ปฏิบัติงานธุรการของ กกค. คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ กกค.
 กรุงเทพมหานครและคณะกรรมการที่ กกค. แต่งตั้ง และทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางประสานงาน
 กับ กกค. ในจังหวัดอื่น

(๒) ติดตามความเคลื่อนไหวและสอดส่องพฤติกรรมของผู้ประกอบธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง
 แล้วรายงานต่อ กกค. และ กกค. กรุงเทพมหานคร

(๓) ศึกษา วิเคราะห์ วิจัยเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง และ
 พฤติกรรมการประกอบธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง รวมทั้งเสนอความเห็นหรือมาตรการในการดูแล
 ธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง

(๔) รับเรื่องร้องเรียนที่บุคคลใดอ้างว่าได้มีการฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้

(๕) ประสานกับส่วนราชการหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติหน้าที่ตาม
 พระราชบัญญัตินี้

(๖) ปฏิบัติตามมติ กกค. กจค.กรุงเทพมหานคร หรือตามที่ กกค. กจค. กรุงเทพมหานคร คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์หรือคณะอนุกรรมการที่ กกค. แต่งตั้ง มอบหมาย

มาตรา ๒๓ ให้สำนักงานพาณิชย์จังหวัด กระทรวงพาณิชย์ในทุกจังหวัด ทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการส่วนจังหวัดกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง ในจังหวัดของตน เรียกโดยย่อว่า “สำนักงาน กจค.” โดยมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ปฏิบัติงานธุรการของ กจค. และคณะอนุกรรมการซึ่ง กจค. แต่งตั้ง และทำหน้าที่ประสานงานกับ กกค.

(๒) ปฏิบัติการเช่นเดียวกันกับมาตรา ๒๒ (๒) (๓) (๔) (๕) ในเขตจังหวัดนั้น แล้วเสนอต่อ กจค.

(๓) ปฏิบัติการตามมติของ กกค. และ กจค. และปฏิบัติการอื่นตามที่ กจค. มอบหมาย

มาตรา ๒๔ ในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) มีหนังสือเรียกบุคคลใดมาให้ถ้อยคำ แจ้งข้อเท็จจริงหรือทำคำชี้แจงเป็น หนังสือ รวมทั้งให้ส่งบัญชี ทะเบียน เอกสารหรือหลักฐานเพื่อตรวจสอบหรือประกอบการ พิจารณา

(๒) เข้าไปในสถานที่ทำการ สถานที่ประกอบธุรกิจ สถานที่ให้บริการของผู้ประกอบ ธุรกิจค้าปลีกค้าส่งหรือบุคคลใดในระหว่างเวลาทำการ เพื่อตรวจสอบให้การเป็นไปตามพระราช บัญญัตินี้ ในการนี้ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริง หรือเรียกบัญชี ทะเบียน เอกสารหรือหลัก ฐานอื่นจากผู้ประกอบธุรกิจค้าปลีกค้าส่งหรือบุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง ตลอดจนสั่งให้บุคคลดังกล่าวซึ่ง อยู่ในสถานที่นั้นปฏิบัติการเท่าที่จำเป็น

(๓) आयัดบัญชี ทะเบียน เอกสารหรือหลักฐานเพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบ และดำเนินคดีตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ให้บุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง อำนาจความสะดวกตามสมควร

มาตรา ๒๖ ในการปฏิบัติหน้าที่ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัว ต่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง

บัตรประจำตัวให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด โดยประกาศใน ราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๗ ในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ให้ กกค. กจค. กรรมการ พิจารณาอุทธรณ์ อนุกรรมการ และพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวล กฎหมายอาญา

หมวด ๓

การจัดระบบธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง

มาตรา ๒๘ เพื่อประโยชน์ในการดำรงรักษาระบบค้าปลีกค้าส่ง ความมั่นคงและการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ การจัดความเสียเปรียบระหว่างธุรกิจ การป้องกันผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของประชาชนและสิ่งแวดล้อม ให้ กกค. มีอำนาจประกาศกำหนดให้กิจการในทางพาณิชย์กรรมหรือบริการประเภทหนึ่งประเภทใดที่มีลักษณะหรือขนาดของธุรกิจตามที่กำหนดเป็นธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่งที่ถูกรควบคุม

ให้ กกค. พิจารณาบททวนการใช้อำนาจตามวรรคหนึ่ง และหากเห็นว่าภาวะตลาดหรือข้อเท็จจริงที่อาศัยเป็นหลักในการพิจารณาใช้อำนาจของ กกค. เปลี่ยนแปลงไปหรือสิ้นสุดลง ให้ กกค. ประกาศเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกการใช้อำนาจนั้น

ประกาศ กกค. ตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา ๒๙ ให้ กกค. กำหนดนโยบายและแผนงานการจัดระบบการค้าปลีกค้าส่ง การดูแลการประกอบธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่ง การพัฒนาชุมชนและสิ่งแวดล้อม และการสนับสนุนส่งเสริมและพัฒนาธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่งที่มีการประกาศควบคุมตามมาตรา ๒๘ ให้ กกค. ปฏิบัติ

มาตรา ๓๐ เมื่อได้มีการประกาศควบคุมธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่งตามมาตรา ๒๘ แล้ว ให้ กกค. มีอำนาจกำหนดมาตรการกำกับดูแลธุรกิจค้าปลีก หรือค้าส่งที่ถูกรควบคุมให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและความต้องการของแต่ละท้องถิ่นภายใต้กรอบนโยบายของ กกค. ตามมาตรา ๒๙ ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดให้การตั้งหรือขยายสาขาของธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่งต้องขออนุญาตก่อนดำเนินการ

(๒) กำหนดให้ธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่งตั้งในบริเวณหรือพื้นที่ที่กำหนด รวมทั้งห้ามขายในบริเวณหรือพื้นที่ที่กำหนดไม่ว่าจะเป็นการขายโดยลักษณะวิธีการวางสินค้าในที่หนึ่งที่ใดเป็นปกติหรือเร่ขาย ทั้งนี้โดยให้คำนึงถึงจำนวนประชากร จำนวนร้านค้า หรือระยะห่างระหว่างร้านค้าในแต่ละพื้นที่และการใช้ประโยชน์ที่ดิน รวมทั้งปัจจัยอื่นที่จำเป็น

(๓) กำหนดจำนวนธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่ง หรือขนาดของพื้นที่ในการประกอบธุรกิจ รวมทั้งการแบ่งแยกประเภทของธุรกิจค้าปลีกค้าส่ง

(๔) กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่งเสนอแผนการจัดระบบการประกอบธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่งให้ กกค. เห็นชอบก่อนดำเนินการ

(๕) กำหนดวัน เวลา และชั่วโมงในการเปิดปิด

(๖) กำหนดมาตรการดูแลไม่ให้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างธุรกิจ

(๗) สั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่งเก็บสินค้าหรือห้ามขายกรณีที่มีเหตุอันเชื่อได้ว่าสินค้านั้นอาจเกิดอันตรายแก่สุขภาพหรือไม่ปลอดภัยในการอุปโภคบริโภค

(๘) กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่ง ดำเนินการป้องกันหรือแก้ไขผลกระทบที่เกิดจากการประกอบธุรกิจ กรณีที่การประกอบธุรกิจนั้นก่อให้เกิดความเดือดร้อนและเสียหายต่อธุรกิจใกล้เคียง ระบบการจราจร ประโยชน์สาธารณะหรือสิ่งแวดล้อมเกินสมควร

(๙) สั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่งจัดทำสิ่งอำนวยความสะดวกต่อสาธารณะ การใช้อำนาจตามวรรคหนึ่งให้กระทำเป็นประกาศ โดยต้องระบุเหตุผลในการออกประกาศไว้ด้วย

มาตรา ๓๑ ให้ กจค. มีอำนาจกำหนดมาตรการส่งเสริมสนับสนุนธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่งขนาดเล็กขนาดกลางให้สามารถประกอบธุรกิจ โดยที่มีการเชื่อมโยงเครือข่ายธุรกิจเข้าด้วยกัน หรือมีการรวมกลุ่มดำเนินกิจกรรมทางการตลาด เพื่อลดต้นทุนสินค้า ภาระการขนส่ง ตลอดจนการพัฒนาผลิตภัณฑ์สินค้า เพื่อประโยชน์ในการประกอบธุรกิจ โดยไม่ขัดต่อการแข่งขันที่เป็นธรรม

มาตรา ๓๒ กรณีที่ กจค. ใช้อำนาจตามมาตรา ๓๐ (๑) ผู้ขออนุญาตต้องยื่นคำขอ และจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบธุรกิจใกล้เคียง ชุมชน สิ่งแวดล้อม รวมทั้งแผนการแก้ไขผลกระทบและการพัฒนาชุมชน สิ่งแวดล้อมตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ กจค. กำหนด

มาตรา ๓๓ เมื่อได้รับคำขออนุญาตตามมาตรา ๓๒ แล้ว ให้ กจค. พิจารณารายละเอียดของคำขอ สภาพเศรษฐกิจและความต้องการของท้องถิ่น กรณีที่เห็นว่าการตั้งหรือขยายสาขาของผู้ประกอบธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่งไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจ การประกอบธุรกิจของธุรกิจอื่น ความเป็นอยู่ของประชาชน การคมนาคม สิ่งแวดล้อมหรือนโยบายการผังเมืองก็ให้สั่งอนุญาต ในการอนุญาต กจค. อาจกำหนดเงื่อนไขให้ผู้ประกอบธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่งที่ได้รับอนุญาตปฏิบัติตามก็ได้

กรณีมีคำสั่งไม่อนุญาต ให้แจ้งคำสั่งเป็นหนังสือไปยังผู้ประกอบธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่งที่ขออนุญาต หากผู้ขออนุญาตไม่เห็นด้วยให้มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง

ในการมีคำสั่งตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ต้องระบุเหตุผลในคำสั่งทั้งในปัญหาข้อเท็จจริง ข้อกฎหมายและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจดังกล่าว

ผู้ประกอบธุรกิจค้าปลีกหรือค้าส่งจะเรียกร้องค่าเสียหายจาก กจค. เพราะเหตุที่มีคำสั่งตามวรรคสองมิได้

การแจ้งคำสั่งตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองให้กระทำภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่มีคำสั่ง กรณีให้บุคคลนำไปส่ง ถ้าผู้รับไม่ยอมรับหรือถ้าขณะนำไปส่งไม่พบผู้รับ และหากได้ส่งให้กับบุคคลใด ซึ่งบรรลุนิติภาวะที่อยู่หรือทำงานในสถานที่นั้น หรือในกรณีที่ผู้รับไม่ยอมรับ หากได้วางหนังสือนั้นหรือปิดหนังสือนั้นไว้ในที่ซึ่งเห็นได้ง่าย ณ สถานที่นั้นต่อหน้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่ไปเป็นพยานก็ให้ถือว่าได้รับแจ้งแล้ว

การแจ้งโดยวิธีส่งทางไปรษณีย์ตอบรับให้ถือว่าได้รับแจ้งเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่ง

มาตรา ๓๔ ผู้ประกอบธุรกิจค้าปลีกหรือคำสั่งที่ได้รับคำสั่งตามมาตรา ๓๓ ต้องปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว เว้นแต่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จะมีคำสั่งให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งหรือให้ยกเลิกคำสั่งของ กจค.

มาตรา ๓๕ ในการพิจารณากรณีตามมาตรา ๓๓ ให้พิจารณาให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รับคำขอ ทั้งนี้ต้องเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบธุรกิจค้าปลีกหรือคำสั่ง อนุกรรมการ พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ซึ่งเกี่ยวข้องชี้แจงและแสดงพยานหลักฐานประกอบคำชี้แจงของตนตามสมควร

ในกรณีมีความจำเป็นที่ไม่อาจจะพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่งได้ กจค. จะขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสิบห้าวัน แต่ต้องบันทึกแสดงเหตุผลและความจำเป็นที่ต้องขยายเวลาไว้ในการพิจารณาวินิจฉัยด้วย

มาตรา ๓๖ ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจค้าปลีกหรือคำสั่งแสดงข้อความบิดเบือนข้อเท็จจริงที่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดต่อผู้บริโภคเกี่ยวกับราคา ค่าบริการ ปริมาณ คุณภาพมาตรฐาน หรือสาระสำคัญของสินค้าหรือการให้บริการ

มาตรา ๓๗ ในกรณีที่ กจค. พบว่าผู้ประกอบธุรกิจค้าปลีกหรือคำสั่งรายใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้หรือตามมาตรการ หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดให้ กจค. มีอำนาจสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบธุรกิจรายนั้น ระงับ หยุดหรือแก้ไขปรับปรุงการกระทำที่ฝ่าฝืน ในกรณีนี้ กจค. จะกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และระยะเวลาในการปฏิบัติไว้ในคำสั่งด้วยก็ได้

ผู้ประกอบธุรกิจค้าปลีกหรือคำสั่ง ซึ่งได้รับคำสั่งตามวรรคหนึ่งไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าวให้มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับแจ้งคำสั่ง

ให้นำความในมาตรา ๓๓ วรรคสอง วรรคสาม วรรคสี่ วรรคห้า และวรรคหก มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๕ มาใช้บังคับกับการพิจารณา การออกคำสั่งและการแจ้งคำสั่งโดยอนุโลม

หมวด ๔ การอุทธรณ์

มาตรา ๓๘ ให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์คณะหนึ่งประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีความรู้ และประสบการณ์ทางนิติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ พาณิชยศาสตร์ การบริหารธุรกิจ หรือการบริหารราชการแผ่นดิน มีจำนวนไม่เกินหกคน ซึ่งแต่งตั้งโดยคณะรัฐมนตรี เป็นกรรมการ

ให้กรรมการพิจารณาอุทธรณ์เลือกกรรมการพิจารณาอุทธรณ์คนหนึ่งเป็นประธานกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

ให้อธิบดีกรมการค้าภายในแต่งตั้งข้าราชการของกรมการค้าภายในเป็นกรรมการเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๓๙ ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ต้องไม่เป็นข้าราชการการเมือง ผู้ดำรงตำแหน่งในทางการเมือง กรรมการหรือผู้ดำรงตำแหน่งที่รับผิดชอบในการบริหารพรรคการเมือง

มาตรา ๔๐ ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จะเป็นกรรมการใน กกค. หรือ กจค. มิได้

มาตรา ๔๑ ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของ กจค. ตามมาตรา ๓๓ หรือมาตรา ๓๗
- (๒) มีคำสั่งทุเลาการปฏิบัติตามคำสั่งของ กจค. ตามมาตรา ๓๓ หรือมาตรา ๓๗
- (๓) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการยื่นอุทธรณ์ และการพิจารณาอุทธรณ์
- (๔) มีหนังสือเรียกบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ หรือส่งเอกสารหรือพยานหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์

มาตรา ๔๒ ให้ผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๓๘ มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี ในวาระเริ่มแรกเมื่อครบสองปีให้กรรมการพิจารณาอุทธรณ์ออกจากตำแหน่งจำนวนสามคน โดยวิธีจับฉลากและให้ถือว่าการออกจากตำแหน่งโดยการจับฉลากดังกล่าวเป็นการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ

ให้นำความในมาตรา ๗ วรรคสอง วรรคสามและวรรคสี่ มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ มาใช้บังคับเกี่ยวกับการพ้นจากตำแหน่ง การประชุมและการพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์โดยอนุโลม

มาตรา ๔๓ หลักเกณฑ์ วิธีการยื่นอุทธรณ์ และการพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้การพิจารณาอุทธรณ์ต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ในการออกคำสั่งของ กจค. ด้วย

ให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้เสร็จสิ้นภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับคำอุทธรณ์ แล้วแจ้งคำวินิจฉัยเป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์ และให้นำความในมาตรา ๓๓ วรรคสาม วรรคห้า วรรคหก และมาตรา ๓๕ มาใช้บังคับการพิจารณาการออกคำสั่งและการแจ้งคำสั่งโดยอนุโลม

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด

ในกรณีที่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้มีคำวินิจฉัยเป็นประการใดให้ กกค. และผู้ประกอบธุรกิจค้าปลีกค้าส่งปฏิบัติตามนั้น

หมวด ๕

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๔๔ โทษทางปกครอง มีดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินโดยเปิดเผยต่อสาธารณชน

(๒) ปรับทางปกครอง

มาตรา ๔๕ การลงโทษทางปกครองตามมาตรา ๔๔ (๑) ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ กกค. กำหนด

ในการลงโทษปรับทางปกครองตามมาตรา ๔๔ (๒) จำนวนค่าปรับทางปกครองต้องไม่เกินสองแสนบาทในแต่ละกรรม โดยให้คำนึงถึงพฤติกรรมแห่งการกระทำและความเสียหายที่เกิดจากการกระทำนั้นด้วย

ถ้าผู้ถูกลงโทษปรับทางปกครองตามวรรคหนึ่งไม่ยอมชำระค่าปรับทางปกครองให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๔๖ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหนังสือเรียกของ กกค. กกค. คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือไม่ยอมให้ข้อเท็จจริงหรือไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐานตามมาตรา ๑๖ (๔) มาตรา ๑๙ (๘) มาตรา ๒๔ (๑) หรือมาตรา ๔๑ (๔) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินห้าพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๗ ผู้ใดขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๒๔ (๒) (๓) หรือมาตรา ๓๓ วรรคห้า ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๘ ผู้ใดไม่อำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๒๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินสองพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๙ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ (๕) (๙) ต้องรับโทษทางปกครองตามมาตรา ๔๔ (๑) หากยังไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องอีกต้องรับโทษทางปกครองตามมาตรา ๔๔ (๒)

มาตรา ๕๐ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ (๑) (๒) (๓) (๔) (๖) (๗) (๘) ต้องรับโทษทางปกครองตามมาตรา ๔๓ (๒)

มาตรา ๕๑ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ และรับโทษทางปกครองตามมาตรา ๔๙ หรือมาตรา ๕๐ ไปแล้ว แต่ยังฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๒ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของ กจค. ตามมาตรา ๓๗ หรือคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามมาตรา ๔๓ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสามปีหรือปรับตั้งแต่หนึ่งล้านบาทถึงสามล้านบาทและปรับอีกไม่เกินวันละห้าหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๕๓ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๓๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๔ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้เป็นนิติบุคคล ให้กรรมการผู้จัดการ หุ่นส่วนผู้จัดการหรือผู้ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลในเรื่องนั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้นๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าการกระทำนั้นได้กระทำโดยตนมิได้รู้เห็นหรือยินยอมหรือตนได้จัดการตามสมควรเพื่อป้องกันมิให้เกิดความผิดนั้นแล้ว

มาตรา ๕๕ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี ให้ กจค. มีอำนาจเปรียบเทียบได้ ในการใช้อำนาจดังกล่าว กจค. อาจมอบหมายให้อธิบดีกรมการค้าภายใน ผู้ว่าราชการจังหวัด พาณิชย์จังหวัด หัวหน้าสำนักงานการค้าภายในจังหวัด หรือพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้กระทำแทนได้

เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในระยะเวลาที่กำหนดแล้วให้ถือว่าคดีเลิกกันตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

นายกรัฐมนตรี

ใบแก้ไขเพิ่มเติม

รายงานผลการพิจารณาศึกษาปัญหาและผลกระทบจากธุรกิจการค้าปลีก ของคณะกรรมการการพาณิชย์ สภาผู้แทนราษฎร

เพิ่มข้อสังเกตของคณะกรรมการ หน้า ๑๕ เป็นข้อ ๓ ดังนี้

“ข้อ ๓ ในด้านการค้าปลีกรายย่อยในต่างประเทศรัฐบาลจะต้องมีบทบาทอย่างสำคัญในการให้การสนับสนุนคนไทยที่ไปค้าขายยังต่างประเทศในลักษณะผู้ค้าปลีกรายย่อย โดยจัดตั้งหน่วยงานขึ้นมาดูแลโดยเฉพาะ เพราะในปัจจุบันยังไม่มีหน่วยงานใดดูแล ทั้งนี้เพื่อให้เกิดการซื้อขายอย่างเป็นระบบ และมีการจัดการที่ดีเป็นการนำเงินตราเข้าสู่ประเทศอีกทางหนึ่ง”

กลุ่มงานคณะกรรมการการพาณิชย์
สำนักกรรมการ ๑
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร